

د سينگاپور داستان

Remembering
LEE KUAN YEW
1923 - 2015

دري ژباړه او لنډيز: محمود کرزی

پښتو ژباړه: امېد حيران

۱۳۹۴ لمريز کال

د سېنگاپور داستان

(د لي کووان يو خاطرې)

اخيستنه او ترتيب:

محمود کرزی

ژباړن:

امېد حيران

۱۳۹۴ ل کال

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: د سینګاپور داستان

اخیستنه او ترتیب: محمود کرزی

ژباړن: امېد حیران

خپروندۍ: د افغانستان ملي تحریک، فرهنگي خانګه

وېبپاڼه: www.melitahrik.com

ډیزاینګر: ضیاء ساپی

پښتۍ ډیزاین: فیاض حمید

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۹۴ ل کال / ۲۰۱۵ م

د تحریک د خپرونو لړۍ: (۶۰)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسوولیت لیکوال پورې اړه لري.

لړلیک

سرلیک

مخ

- پېژندنه..... ۱
- هغه لاره چې باید په یوازېتوب سره ترسره شوې وای..... ۳
- انگلستان خپل ځواکونه اوباسي..... ۱۳
- د پیسو مالي مرکز جوړول..... ۱۶
- د کارگري ټولنو د مرستو جلبول..... ۴۴
- منصفه ټولنه، نه جیره خوړونکې ټولنه..... ۴۹
- تقاعدي حقونه..... ۵۴
- په غرب کې د رفاهي پروگرامونو لگښتونه..... ۵۸
- د سېنگاپور سیاستونو خلک ډېر کار ته وهڅول..... ۵۹
- سینګاپور دیوه نړیوال سوداگریز او اقتصادي مرکز په توګه..... ۶۴
- د ښارونو سربزه (شنه) کول..... ۶۵
- مطبوعات او بهرنۍ ګټې..... ۶۸
- ټولیزې رسنۍ..... ۷۴
- فیلیپیني رسنۍ..... ۸۳

د تحريك يادښت

د افغانستان ملي تحريك د (۱۳۹۳ ل) كال په پيل كې له خپلو گرانو هېوادوالو سره ژمنه كړې وه چې د دې كال په بهير كې به (شل عنوانونه) بېلا بېل ديني، علمي، ادبي او ټولنيز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې كوي. ملي تحريك دا ژمنه د ياد كابل د كب پر (۲۸) مه نېټه پوره او د يوې پرتمينې غونډې په ترڅ كې يې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې كړل. ملي تحريك په ياده غونډه كې ژمنه وكړه چې د (۱۳۹۴ ل) كال په بهير كې به انشاء الله د خداى (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې كوي. طبيعي خبره ده چې دا اسانه كار نه دى، ډېر زيات زيار او زحمت ته اړتيا لري، خو ملي تحريك ټينگ هوډ كړى چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملى كوي. دا اثر چې ستاسو په لاس كې دى د همدې (سل عنوانونو) ژمنه كړو اثارو له جملې څخه دى، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحريك هيله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې گټه پورته كړي. ملي تحريك له ټولو هغو ليكوالو، ژباړونكو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندويانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهير كې يې يو بل سره مرسته او ملگرتيا كړې او دا فرهنگي بهير يې بريالى كړى، د زړه له كومې مننه كوي او كور وداني ورته وايي.

د هېواد د فرهنگ د ښېرازۍ په هيله

د افغانستان ملي تحريك فرهنگي خانگه

د سر خبرې

کله چې مې د سپنگاپور داستان ټول کتاب مطالعه کړ، نورینستا ووايم ډېر جالب، گټور او نادر کتاب و، سمدستي مې يې د پښتو ژباړې تکل وکړ. نوموړی کتاب اصلي په انگلیسي لیکل شوی دی چې په دري ژبه ژباړل شوي کتاب څخه ښاغلي محمود کرزي اقتباس کړی او ما همدغه اقتباس شوی کتاب پښتو ژبې ته وژباړه.

د سپنگاپور داستان کتاب لیکوال د نوموړي هېواد د بنسټگر او لومړي ولسمشر لي کووان یوودی، په یاد کتاب کې د نوموړي یادیزې او خاطرې لیکل شوي چې د خپلې ولسمشرۍ پر مهال يې لیکلي دي، پدې کتاب کې د نوموړي اقتصادي طرحې، د فساد پر ضد مبارزه، د اقتصادي مافیا له منځه وړل او په نوموړي هېواد کې د رسنیو، روغتیا، کرنې، ښاري ښکلا، ملت جوړونه او نورو مسایلو په اړه د نوموړي بریالۍ طرحې او خاطرې لیکل شوي پدې کتاب کې دا هم لیکل شوي چې نوموړي څنگه وکړای شول سپنگاپور د یوه تش ډاک څخه د نړۍ پر مهم سوداگریز، اقتصادي، پولي او ترانیتی هېواد بدل کړي.

پدې کتاب کې دا هم لیکل شوي چې د داسې یوې ټولنې څخه ملت جوړ کړي چې د بېلابېلو مذهبونو، ډلو او متفاوتو کډوالو څخه جوړ

شوی وي لکه د هندوانو، چینایانو، برتانویانو، اندونیزیایانو او هالنډیانو څخه تشکیل شوي هېواد یې د یوه موتي ملت په توګه جوړ کړ.

دا کتاب د افغانستان د اوسنیو حالاتو لپاره یوه ښه نسخه ده چې زموږ سیاسيون یې پلي کړي، چې څنګه وکړای شي زموږ ملي ګټو، ملي ارزښتونو، اقتصادي خپلواکۍ، ځمکنۍ بشپړتیا او ملي حاکمیت تامین کړي.

زه د قدرمن استاد ښاغلي پوهنوال محمد اسمعیل یون څخه ډېره مننه کوم چې د نوموړي کتاب د چاپ په برخه کې یې لازمي شونتیاوې برابرې کړي او په غوره ښه یې چاپ کړ، همدارنګه د قدرمن ملګري ښاغلي فیاض حمید نه ډېره مننه کوم چې د کتاب پښتۍ یې په خپلو ګوتو ډیزاین کړه او د دروند ملګري ښاغلي ضیاء الرحمان ضیاء نه هم ډېره مننه کوم چې د کتاب د متن په ډیزاین کې یې خپل مخلصانه کار ونه سېمونه، یوه نړۍ منندوی یم. زه نورې خبرې نه اړېدوم تاسو ته د کتاب د لوستو بلنه درکوم.

درښت

امېد حیران

پلازمېنه کابل

پېژندنه

هغه کتاب چې د ځينو مطالبو خلاصه يې دلته وړاندې کېږي، د ډېرو لوړو او ځيرکو کړندلارو درلودونکې دی چې د سينگاپور د پېژندل شوي رهبر ښاغلي لي کووان يو (په ۱۹۲۳ سپټمبر په ۱۲ زېږېدلی) د اقتصادي او ټولنيز پرمختگ د تامين په موخه طرحه او وړاندیز شوی.

دا کړندلارې د ستونزو لپاره گټورې حل لارې وړاندې کوي، چې يو وخت د سينگاپور خلک ورسره ښکېل وو. د ښاغلي (يو) دا کتاب ډېر ښکلی او ډېر په زړه پورې او د لوستو وړ کتاب دی، دا کتاب د تازه او نوښتگرو مفکورو څخه ډک دی، چې د اقتصادي او ټولنيزو ستونزو او شاتگ طرحه شوی او د خپله د ښاغلي (يو) له خوا په عمل کې پلي شوی.

د ښاغلي يو کتاب له شک پرته د هغو خلکو لپاره گټور او اړين دی چې د هغوی موخه د انکشاف لارو پلټل وي چې د کلتور، عادتونو، تاريخ او د ټولنې ټولنيز جوړښت سره سمون و خوري.

هغه څه چې دلته لولۍ ځينې مفکورې او کړنې دي چې د بناغلي يو په کتاب کې تر بحث لاندې نيول شوي او په عمل کې د هغوی پلي کول د سينگاپور د چټک پرمختګ يې رامنځه کړی.

د بناغلي لي کووان يو افکار او برياليو کړندلارو د دريمې نړۍ د ډېرو رهبرانو پام ځانته اړولی دی او په ځانګړې توګه ختيځو اسيایي هېوادونو کې پلي شوي دي. پدې ډول چې دا انکشافی کړندلاره يوه غوره بېلګه او موډل دی چې د اقتصادي او ټولنيزو پرمختګونو لپاره يې د جنوبي اسیا هېوادونو لپاره وړاندې کړی. د لي کووان يو ځينې ستراتيژۍ چې د سينگاپور او سنی پرمختګ هغه ته منسوبېږي په لاندې ډول وړاندې کېږي.

هغه لاره چې بايد په يوازېتوب سره ترسره شوې وای

داسې اثار او کتابونه شته دي چې د مانيو جوړولو، ماشين جوړولو يا د کتابونو ليکلو طريقې انسانانو ته زده کوي. خو ما په ټول ژوند کې داسې کتاب نه لوستی او نه ليدلی چې خلکو ته د ملت جوړونې لاره وښيي، هغه هم داسې ملت چې له بېلابېلو ډلو لکه، چيني کډوال، برتانوي هندوان، اندونيزيان او هالنډيانو څخه جوړ شوی وي. همدارنگه ما تر اوسه داسې کتاب نه دی ليدلی چې د داسې خلکو لپاره د گټې وټې چل وښيي چې پخوانی حيثيت د سوداگريز بندر په توگه له لاسه ورکړی وي او د لوړې له گواښ سره مخ وي.

ما هېڅکله انتظار نه درلود چې په ۱۹۶۲ کال، د ۲۲ کلنۍ په عمر به د خپلواک سېنگاپور مسووليت او د دوه ميليونو نفوسو زيمه واري په غاړه واخلم. له ۱۹۵۹ کاله څخه هغه وخت چې ۳۵ کلن وم، د سېنگاپور د خپلواک دولت

لومړی وزیر وم. مود په ۱۹۶۳ د مالیزیا فدراسیون سره یوځای شوو، خو په پر ژرد سینګاپور او فیډرالي حکومت ترمنځ د اساسي نظرونو اختلاف راغی، دا چاره ددې سبب شوه چې یو ناڅاپه د ۱۹۶۵ کال په اګسټ کې د یوه خپلواک دولت په توګه رامنځته شو او د پرمختګ ستونزمنه لار او د بې وزلۍ څخه په یوازې ځان وووځو.

زموږ څخه وغوښتل شو چې مالیزیا پرېږدو او خپل نوی برخلیک پخپله وټاکو، دې وخت کې دېرې ستونزې زموږ پرمخ پرتې وې او زموږ بقاء یو ناشونی ښکارېده، سپنګاپور یو طبعي هېواد نه وو؛ زموږ مملکت داسې پخپله مو رامنځته کړی و او د تاریخ په اوږدو کې مو د نورو هېوادونو تر قلمرو لاندې ګڼل کېږدو، موږ یوازې هغه هېواد و چې انګلستان د خپل سوداګریزو توکو د بندر په توګه رامنځته کړی و او د خپلې نړیوالې سوداګرۍ د یوځای کېدو د ټکي په توګه ګټه اخیسته، دا هغه جزیره وه چې موږ ته دېره نیمګړې په میراث پاتې وه، دا ځمکه په حقیقت کې هغه زړه و چې بدن یې زموږ په اختیار کې نه و.

زموږ د خپلواکۍ نه وروسته مطبوعاتې تبصرې د بدبینۍ او نااهیلۍ نه ډکې وې او دې کار زه دېر زور ول. یوه لیکوال د مستعمرو څخه د انګلیستان وتل د روم امپراتورۍ د نزول سره پرتله کول، چې د مستعمرو څخه د رومي ځواکونو د وتلو نه وروسته هلته نظم خراب، بې قانوني او ګډوډي رامنځته شوه او وحشي قومونه پر امپراتورۍ مسلط شول.

دینین وارنر په ۱۹۲۵ نېټه په Sydney Morning Herald کې داسې ولیکل ”
یو خپلواک سپنګاپور درې کاله مخکې د پاتې کېدو وړ نه وو. هېڅ
داسې نښه نښانه نه وه چې سپنګاپور دې د پاتې کېدو قابلیت ولري.
” رېچارډ هیو په ۱۹۲۵ کال د اګسټ په ۲۲ نېټه په London Sunday Times
کې داسې ولیکل (که د برتانیې هدې چې ۱۰۰ میلیونه پونډه لګښت
لري بندې شي، د سپنګاپور اقتصاد به سقوط وکړي.) ما دا ډول
اندېښنې پرځای بلل خو چاته مې نه ویلې؛ زما دنده دا وه چې خلک
هیله من کړم نه دا چې د هغوی روحیه کمزورې کړم.

یوه مهمه پوښتنه چې زما په ذهن کې ګرځېده دا وه چې برتانیه ترکله
کولای شي په سپنګاپور کې خپلې اډې وساتي، د برتانیې لومړی
وزیر وېلسن پارلمان کې د خپل ګوند غړو د مخالفت سره مخ و، د
(سویز شرق کانال) ډېر لږښت درلود او د کارګر ګوند لپاره یې ډېرې
رایې نه درلودې.

د برتانیې حکومت کارګر ګوند غوښته چې خپلې پیسې ډېرې په
پرمختیايي پروژو کې ولګوي، چې پدې کار سره یې رایه ګټله.

د امریکا متحده ایالات یواځینی قدرت و چې کولای یې شو په
ختیځې اسیا کې امنیت او ثبات تضمین کړي او په خپل وار په
ویتنام کې د ګوریلايي جنگ کې بوخته وه، چې د امریکا په
متحدینو او په اسیايي او افریقایي هېوادونو کې یې شدید درز
اچولی و، د شوروي اتحاد او د چین جمهوریت لخوا د امریکا ضد

پروپاگانډې په درېمه نړۍ، یو اغېزمن کار و، ما داسې احساس کاوه چې متحده ایالاتو ته اجازه ورکول چې د برتانیې نقش سره په سپنګاپور کې مقابله وکړي که ناممکن وي لږ تر لږه له سیاسي اړخه به لوړه بیه ولري.

له بل پلوه استراليا او نوی زیلانډ د سپنګاپور لپاره باوري تضمین کوونکي نشوای کېدای، ما دا وېره لرله چې د برتانيا نفوذ به ورو ورو خوپه قطعي ډول به لږ شي او د متحده ایالاتو نفوذ به ډېر شي. لکه زما د نسل پشان د هغه نسل چې د امپراتورۍ په خېټه کې لوی شوی و، د دا ډول یو بدلون هضمول اسانه نه و.

په نوي اوضاع کې ستونزمنه وه چې له برتانیې پرته د امریکا خواته راشم، انګرېزانو په ډېرې نرمۍ سره غوښته خپل نظر تحمیل کړي، پدې اړوند د امریکایانو چلند د انګرېزانو سره ډېر توپیر درلود؛ دا ډول توپیر د جنوبي ویتنام د مشرانو سره په ښکاره ډول لیدل کېده؛ ان د ټایلینډ او فیلیپین مشران چې دومره ترګواښ لاندې نه وو، هم د امریکا د سرزوري چلند سره مخ وو. امریکا د عروج پر لور یو ځواک و د ځواکمنو متو سره او غوښته یې ترې ګټه واخلي، زما بله اندېښنه د سپنګاپور له قلمرو څخه دفاع وه، دا په داسې حال کې وه چې موږ کافي نظامي ځواک په واک کې نه درلود، موږ دوه نظامي کنډکه درلودل او دواړه د یوه مالیزیايي تورن ترقومانډې لاندې وو، پوښتنه دا وه چې څنګه ژر کولای شو د سپنګاپور څخه د دفاع لپاره نظامي

ځواک جوړ کړو ولوکه لومړنۍ او لږه هم وي، موږ اړ و چې له کودتا
ياد نورو له تېري څخه ځان وژغورو، چې ماليزيايي افراطيونو
کولای شو د ماليزيايي ځواکونو نه په گټنې زموږ د هېواد پر وړاندې
پيل کړي،

دې ډول کرغېړنو حرکتونو کولای شول چې هغه خپلواکي چې مو
تر لاسه کړې ورته زيان ورسوي او شاتگ ته مو اړ کړي، په
کوالالمپور کې د ماليزيا ځينې رهبران پدې نظرو چې سپنگاپور ته
بايد هېڅکله اجازه نه وای ورکړل شوې چې له ماليزيا څخه بېل شي.

دا اشخاص پدې باور و چې سپنگاپور بايد په زور غاړې ايښودو
ته برابر شوی وای، په هغه صورت کې چې يوه پېښه کېدلې او څه شی
په سرتونکو عبدالرحمان (دهغه وخت د ماليزيا رهبر) راتله، تورن
عبدالرازق د لومړي وزيرۍ مقام ته رسېده او د ماليزيا افراطي
رهبرانو هغه مجبوره چې د سپنگاپور په اړه د (تونکو) سياست ته
تغیرو وکړي، دې کار کولای شو چې سپنگاپور د تاوتریخوالي سره
منځ کړي، يو د بې باورۍ او خطرناک وخت وو.

سره له دې چې له دې ډول اندېښنو سره لاس او گربوان وم، مجبوره وم
يو بل مهم کار چې د په هېواد کې د نظم ساتنه او قانون و ځواب
ويوونکی و اوسم.

موږ وېره درلوده، کله چې د ماليزيا ملي واحد سازمان ماليزيايي پلويان متوجه شي که د ماليزيا حکومت هغوی يوازې پرېږدي، له کنټروله اوځي او د اټکل نه لرې اقداماتو لاس پورې کړي، بلخوا زموږ اکثريت پوليس ماليزيايي الاصله افراد ول. سېنگاپور ته د دې اشخاصو وفاداري کولای شوای د سېنگاپور حکومت د ماليزيايي سينگاپوري شورشيان بدلون وکړي او ماليزيا سره د سېنگاپور د بيا يوځای کېدو پلويتوب وکړي، نو موږ سېنگاپور سره د دوی له ملاتړ څخه ډاډمن نه وو.

دا چې ګاه کينګ سووي (Goh king Swee) لېوال وو چې زموږ د امنيتي ځواکونو جوړښت پر غاړه واخلي، د امنيت له اړخه يو څه ارامه شوم. کينګ سووي چې په برتانيه کې يې زده کړې کړې وې په ۱۹۲۵ کال کې د سپنگاپور د لومړي وزير په توګه وګمارل شو، ما دا هوډ درلود چې د کورنيو چارو او ملي دفاع وزارتونو مسووليت د يوه وزارت په چوکاټ هغه ته ورکړم، دا چاره هغه سره دا مرسته کولای شوای چې د پوليسو څخه د پوځ د روزنې په برخه کې ګټه واخلي، نظامي ځای ته د کينګ سووي لېږد، په ماليې وزارت کې لويه تشه رامنځته کړه، ما دا موضوع هغه سره شريکه کړه او دواړو د ليم کيم سان (lim kim san) د ماليې وزير په توګه وګماره، د کيم سان يو کارنده سړی و، کارېگر شخص و، هغه پرته له ستونزې د کينګ سووي سره هم کار کولای شوای. دې چارې ښاغلي کينګ ته فرصت ورکاوه چې ترڅو په غير رسمي ډول د اقتصادي سياست په برخه کې مرسته وکړي.

د رېمه مسله او ترټولو لويه مسله چې ورسره مخامخ وو هغه اقتصاد وه

-څنګه کولای شو ولس لپاره د ډوډۍ غم وخورو؟

اندونيزيا موږ سره په مخالفت او سيالۍ کې وه او سوداګري د رکود په حالت کې وه، ماليزيا يانو غوښتل سپنگاپور له پامه وغورځوي او

خپلو سوداگریزو شریکانو، واردوونکو او صادروونکو سره د خپلو بندوړ له لارې نېغ په نېغه معامله وکړي، هغه خپلواک سپنگاپور څنگه کولای شو د برتانیې د تسلط نه پرته په خپلواک ډول خپله بقا وساتي؟ پداسې حال کې چې بېکاري په سلو کې ۱۴ سلنه وه او د لوړېدو په حال کې وه، باید دې ډول اساسي پوښتنو ته ځواب ویلی شوای وای، سربېره پردې روښانه وه چې موږ باید په نوي معیشت لاره جوړه کړې وای، ما وارداتي مواد لیدلي وو چې سپنگاپوري کارکوونکو په کره ډول هغه درجه بندي کول او د صادراتو لپاره یې چمتو کول.

له دې نه وروسته خام مواد چې د مالیزیا او اندونیزیا څخه سپنگاپور ته واردېږي، صادروولو ته آماده کېږي، زموږ په واک کې نه وو. موږ مجبور وو یو نوی اقتصاد رامنځته کړو او نوې لارې او طرحې تجربه کړو، هغه طرحې او کړنلارې چې د نړۍ په هېڅ گوټ کې چا نه وي تجربه کړي، ځکه داسې هېواد نه وو چې موږ دې ترې تقلید کړی وای، هانګانګ یوازینی جزیره وه چې له موږ سره یې ورته والی درلود؛ خو د هانګانګ حکمراني یوازې د انګلستان په لاس کې وه او چین یې د خپل وروستی ځمکې په توګه په واک کې لرله. له اقتصادي نظره، هانګانګ ترډېره د چین برخه وه او د اتصال او اړیکو د پل په توګه یې د چین او پانګوالۍ نړۍ او د غیر کمونیست هېوادونو سره یې د سوداګرۍ دنده ترسره کوله.

ددې مسلو په اړه له دقت وروسته او هغه بدیلونه چې په لاس کې وو، دې پایلې ته ورسېدو چې که کېدای شي سپنگاپور د اسيا په جنوب ختيځ کې د يوه جزيره ډوله بناري دولت په توگه پاتې شي، نشي کولای د يوه عادي سياسي واحد ته توگه عمل وکړي، د داسې يو بناري دولت د پايښت لپاره لازمه ده چې د هغه خلک خارق العاده کونښنونه وکړي او بايد متحد، اورېدونکي او د شرايطو سره برابر خلک اوسي، موږ چې پداسې يو بناري هېواد کې ژوند کاوه بايد داسې خلک پاتې شوي وای چې خپلې چارې مو اغېزمنې او نظر گاونډيانو ته ارزانې ترسره کولای؛ ځکه زموږ گاونډيو داسې هوډ درلود چې موږ هېڅ وگنې او زموږ رول د يوه سوداگريز گودام او دلال په توگه له منځه یوسي.

زموږ ترټولو لويه پانگه زموږ د خلکو باورو، دا باور موږ د خپلې مبارزې له لارې ترلاسه کړی و، چې د خپلو خلکو په نه شتون کې، پرته د کومې وېرې، د کمونېستانو او ماليزيايي افراطيونو پر وړاندې مو پيله کړې وه او دا کار مو هغه وخت وکړ چې زموږ پوليس او پوځي ځواکونه لا تراوسه د ماليزيا مرکزي حکومت په لاس کې وو.

کمونېستانو زه او زما همکارانو ته ډېر بد د فوډالېستانو د نوکرانو په توګه نظر کاوه ، خو کله چې حالت بدتر شو ان چینایان چې چپ خواته یې مېلان درلود هم زموږ د معترضینو دفاع ته راوډانګل موږ ډېر احتیاط کاوه چې د هغو خلکو باور چې زموږ په برخه شوي وو د اداري فساد له امله له لاسه ورنکړو. ما دې سیاسي پانګې ته سخته اړتیا درلوده، ترڅو وکولای شم د سپنګاپور د عالي او ګټور سوداګریز موقعیت څخه، د هېواد د یوازینۍ ملي شتمنۍ په توګه اعظمي ګټه پورته کړم.

انگلستان خپل ځواکونه اوباسي

په کال ۱۹۲۲ کله چې ما او (سووي) له ډينيس هيلي څخه غوښتنه وکړه چې يو شمېر جنگي ها کر هنتر ماډل الوتکې پر موږ خرڅې کړي، هغه وخنډلې...

پداسې حال کې چې موږ ته يې گوتخځنډه کوله، هيلي Hili وپوښتل، ستاسو د پوښتنې موخه له جنگي الوتکو څخه څه ده؟ پداسې حال کې چې د برتانيې هوايي ځواکونو زموږ دفاع پرغاړه درلوده، پرته له دې چې موږ الوتکه واخلو، لندن مو پدې موخه پرېښود چې د اړتيا پر مهال به انگلستان د سپنگاپور څخه دفاع کوي. موږ د برتانيې د ځواکونو څخه چې موږ ته يې دفاعي بارو راکاوه ډېره اړتيا درلوده، له دې نه مخکې چې موږ له خپل ځانه دفاع وړتيا پيدا کړو، د برتانيې ځواکونو سپنگاپور پرېښوده، زما په اند موږ ددې جوگه نه وو چې له ځانه دفاع وکړو. په سپنگاپور کې د انگرېزي ځواکونو شتون خلکو ته ډاډ ورکاوه؛ له دې ډول ډاډ پرته بهرنۍ پانگه اچونه نه کېده، د ځينو توکو صادرو او چوپړتياوې يوازينۍ لاره وه چې موږ کولای شول د هغه له لارې د هغو ځوانانو لپاره چې د پوهنتونونو څخه فارغېږي، د کار يوه زمينه ورته برابر کړو او د پراخې بې کارۍ څخه مخنيوی وکړو.

د هغه کال په جنوري، میاشت کې مې د انگلستان لومړي وزیر هارولډ وېلسن سره د همگټو هېوادونو په بېرني غونډه کې چې په لاګوس کې د رودیشیا د خپلواکۍ د یو اړخیزې اعلامې په اړه جوړه شوې وه ورسره ملاقات وکړ، موږ د دې کنفرانس په غاړو کې په سپنګاپور کې د برتانیې د پاتې کېدونکو ځواکونو پر موضوع خبرې وکړې.

هغه ماته معلومات راکړل چې کېدای شي مجبور شي خپل ۲۵۰۰۰ څخه تر ۵۰۰۰۰ زره نفرو عسکر له مالیزیا څخه بهر کړي.

که څه هم هغه څرګنده کړه چې تراوسه پدې اړوند پرېکړه نه ده شوې، خو زما انگېزه دا وه چې هغه د ځواکونو د حرکت په درشل کې وو، د برتانیې د ادارې د لاروښانه درک لپاره او د هغه هېواد په دفاعي بحث په اړه مو په ۱۹۶۶ کال د اپرېل میاشت مو په لندن کې سره بیا ولیدل.

د سویز له ختیځ څخه د ځواکونو ویستلو په کارګر او محافظه کار ګوندونو کې ډېر پلویان درلودل د دې ګوندونو ډېری لیکوالو مبصرینو او ډېری رهبران له دې مفکورې څخه ملاتړ کاوه، چې ما لپاره ټکان ورکوونکې وه، ښاغلي ډېنس هیلې د رسنیو پر وړاندې څرګنده کړه چې د ځواکونو بېرني وتل د برتانیې په کابینه کې قوي پلویان لرل.

دا اشخاص د جورن براون د وېلسن څخه وروسته چې د کابینې دویم کس دی رهبري کېدل، پال جنسن د (نیو سټېسمن) ورځپاڼې مدیر په

۱۹۲۸ کال په پوره ډاډ سره د سويس ختيځ څخه د برتانيه يي ځواکونو کره تاريخ خپور کړ، د سويس له شرق څخه د ځواکونو وتل هغه مفکوره وه چې په اسانۍ سره يې کولای شول په کارگر گوند کې ځانته ډېر پلويان جلب کړي. د محافظه کار گوند وزير او د ماليې او اقتصاد مجازي وزير راته وويل چې د هغه په گوند کې يو شمېر زيات د اروپا سره د يوځای کېدو پلويان وو چې د سويس له ختيځ څخه له د انگليسي پوځونو د ويستلو له مفکورې څخه کلک ملاتړ کاوه.

د انگلستان ځواکونه بايد لږ د سولې او ثبات لپاره په سيمه کې لږه وسيله وي او بايد نظر پخواته د سيمې د ستونزو حل لپاره يو کمزوری ځواک په توگه مرسته وکړي، هغه ماته گواښ وکړ چې د انگلستان نظامي سياست د اسيا د جنوب ختيځ په اړه به ډېر د اوسني حکومت په دوران کې بدلون ومومي. په سيمه کې د انگليسي ځواکونو د موجوديت په اړه چې زموږ د خپلواکۍ ضامن بلل کېده ماته يو تشويش پيدا کړی و.

په پايله کې ما او کېنگ سووي پرېکړه وکړه چې پدې اړه د برتانيې د نهاي پرېکړې په اړه صرف نظر وکړو او ژر تر ژره د نظامي ځواکونو په اړه چې په ښکاره ډول موجوديت ولري يو اقدام وکړو، زموږ ددې کار څخه موخه دا وه چې تر څو خپل خلکو او گاونډيانو ته دا څرگنده کړو چې موږ کولای شو له خپل ځانه دفاع وکړو. له دې نه مخکې چې يوه ورځ لندن پرېږدو

د پیسو مالي مرکز جوړول

که په ۱۹۲۵ کال کې د مالیزیا څخه د سپنگاپور د بېلتون پرمهال چا وړاندوینه کړې وای چې سپنگاپور به یوه ورځ د نړۍ یو مالي او اقتصادي مرکزي، خلکو به ورته لېونی ویلې وای، یوه مهمه پوښتنه چې نن ورځ راپورته کېږي چې د لېونتوب دا وړاندوینه څنګه په ریښتیا بدله شوه! څنګه وشول چې د سپنگاپور پلازمېنې په رڼاګانو کې لوړپوړیزې ماڼۍ او دفترونه د زرګونو کمپیوټرونو څخه په ګټنې د لندن، نیویارک، توکیو، فرانکفورت، هانګانګ او د نړۍ ځینې نورو مهمو اقتصادي او مالي مرکزونو سره ونښلېږي او په اړیکه کې شي؟

دا کار په ۱۹۲۸ کال کې په بشپړه توګه له اټکل نه لرې ښکارېده. د ډاکټر وینزیمو یوس (Dr. Winsemius) ټلیفوني خبرې چې ده له خپل ملګري او په سپنگاپور کې د امریکا بانک له مرستیال سره یې کړې وې، په یادولې.

هغه خپل ملگري ته چې په هغه ورځ په لندن کې وه داسې وويل:
«وگورئ ښاغلی وان اونن، موږ (سپنگاپور) غواړو په لسو
راتلونکو کلونو کې د سهیل ختيځې اسيا مالي مرکز و اوسو،».

ښاغلي وان اونن په ځواب کې وويل: «وږ ښه لندن ته راشئ. تاسو
کولای شئ په پنځو کلونو کې دا ډول وړتيا پيدا کړئ،».

وينسيموس له ځنډ پرته لندن ته لاړ. وان اونن هغه داسې يوه دفتر ته
ويوړ چې هلته لويه ځمکه وه او ورته يې وويل: دلته وگورئ، مالي او
پولي نړۍ له زوربخ څخه پيلېږي. د زوربخ بانکونه سهار نهه بجې
خلاصېږي، ورپسې د فرانکفورت او وروسته بيا د لندن بانک کار
پيلوي. له غرمې نه وروسته د زوربخ بانکونه تړل کېږي او ورپسې د
فرانکفورت او لندن بانکونه خپل کارونه پای ته رسوي. کله چې په
اروپا کې دا بانکونه خپلې دروازې وتړي، د نيوياک بانکونه
پرانيستل کېږي. په دې وخت کې لندن خپل د پيسو جريان او د نړۍ
مالي معاملات نيويارک ته سپارلي، له غرمې نه وروسته نيويارک هم
د خپلو بانکونو دروازې تړي او خپلې دندې د سانفرانسيسکو
بانکونو ته سپاري. کله چې د سانفرانسيسکو بانکونه خپلې
ورځنۍ چارې پای ته رسوي، نو د شپې توره تياره خپرېږي او خلک
ويده کېږي. په وخت کې د څو ساعتونو لپاره د نړۍ پولي فعاليتونه
ځنډېږي.

تر هغې چې په سبا سهار يې نهه بجې د سوپس په وخت يې بانکونه بيا پرانيستل کېږي. که چيرې موږ سپنگاپور په دې دوو معاملاتي وختونو کې ونيسو، مخکې له دې چې سانفرانسيسکو خپل ورځني فعاليتونه پای ته ورسوي، سپنگاپور به وکړای شي د نړۍ د معاملاتو اصلي دنده پر غاړه واخلي او ورته دوام ورکړي. کله چې سپنگاپور خپلې ورځنۍ چارې پای ته رسوي نو د زرويج بانکونه خپلې دروازې پرانيزي او معاملات به ترسره کوي. پدې ترتيب د نړۍ مالي او پولې کړۍ کې د سپنگاپور داخلول، د جوړېدو وخت څخه تراوسه پورې به د لومړي ځل وي چې د نړۍ د پيسو او مالي کاروبار په ۲۴ ساعتونو کې دوراني بڼه خپله کړي.

د وينزيموس د غوښتنې پر بنسټ، وان اونيو څېړنيز اثر وليکه او (Hon sui sen) ته يې چې د سپنگاپور د اقتصادي پرمختگ د بورډ مشر ويې لېږه. هان سوی سن هغه څوک و چې د وينزيموس سره يې زما اړيکه ساتله. سوی سن به زما ليدو ته راغی او وړاندیز يې وکړ چې موږ بايد د ټولو هغو اسعارو باندې بنديزونه چې د پولې معاملاتو څخه د سپنگاپور او سټرلېنگ پوند حوزې له نهه د بهرو هېوادونو له خوا لگېدلي وو له منځه یوسو.

موږ تراوسه د پوند سټرلېنگ حوزې برخه وو او په دې حوزه کې زموږ غړيتوب موږ دې ته مجبورولو ترڅو د اسعارو محدوديت پر پولې لېږدونو وضع کړو، کله چې سوی سن د اسعارو صندوق جوړېدو مسئله د هانک کانگ اسعارو صندوق پشان د سپنگاپور

لپاره د انگلستان بانک د یو مامور سره شریکه کړه، هغه ته وویل شول د هانګ کانګ د اسعارو ترتیبات د تاریخي والي لپاره یې منل شوې وې. د اسعارو صندوق جوړېدل ځکه موږ ته اړین وو چې دې ډول صندوق موږ ته اجازه راکوله چې چې د یوه ډالري بازار خاوندان شوو. د انگلستان بانک دا موضوع جدي ونه نیوله او سپنګاپور د سترلېنګ حوزې په پرېښودو مجبور شو. په هر صورت څلور کاله وروسته د برتانیې حوزې نوموړې خوزه منحل کړه، خو سرچپه هانګ کانګ، سپنګاپور نه دا امتیاز درلود چې د لندن ښار د شهرت او باور څخه د نړۍ د بانکي او مالي مرکز په توګه ګټه واخلي؛ او نه د انگلستان بانک څخه برخمن وو، هغه بانک چې د تجربو د سمبول، باور، او د نړۍ د پولې او مالي سالم مدیریت څخه برخمن و.

په ۱۹۲۸ کال کې سپنګاپور د دریمې نړۍ له هېوادونو څخه ګڼل کېده، ددې لپاره چې نړیوال بانکوال سپنګاپور ته وهڅېږي، لازمه وه چې ټولنیز عدالت تامین شي؛ د کار او ژوند مناسب چاپیریال رامنځته شي، کافي او د باور وړ بنسټونه جوړ شي؛ علمي او مسلکي خلک د بهرنیو ګماروونکو ته ورسېږي.

ددې سربېره موږ باید بهرني پانګوال او بانکوال متقاعد کړي وای، چې د سپنګاپور پولې بورډ (Currency Board) او پولې ادارې دا مهارت او وړتیا لري چې زموږ د بانکوالۍ له صنعت نه څارنه او ساتنه وکړي.

ما او کپنگ سووي د خپلواکۍ له هماغې لومړۍ ورځې نه موډا پرېکړه کړې وه، چې سپنګاپور مرکزي بانک ونلري، چې د پیسو خپراوي پیل کړي موډ هود درلود زموږ پیسې د بهرنیو کرسنیو پر وړاندې په ځانګړي ډول د متحده ایالاتو پر وړاندې خپل ارزښت ټیټک نکړي. موږ خپل پولي بورډ خوندي کړ، دې بورډ اجازه لرله په هغه صورت کې چې د بهرنیو اسعارو د ملاتړ په نه لرلو سپنګاپوري ډالر خپاره کړي. د سپنګاپور پولي ادارې (MAS) موسسه ده د یوه عادي مرکزي بانک ټول صلاحیتونه په واک کې لري، د پولي بانکونو نو د خپرولو نه پرته.

د سپنګاپور پولي اداره هراړخیزه مسلکي پوهه لري، دا اداره د قوانینو، مقرراتو او اصولو سره سم فعالیت کوي چې په ترتیب سره نظر لاندې نیول کېږي ترڅو د مالي او پولي تازه چوپړتیاوو او پرمختګونو باندې ځان چمتو کړي. موږ د باور، سلامتۍ، وړتیا او د مالي سالم قضاوت پر لور هره لار په پوره ځیرکتیا او احتیاط سرته ورسوله، زموږ د مالي/پولي مرکز د جوړولو کیسه لویه ده، پدې برخه کې موږ څرنګه د خپل سېسټم باور جوړ کړی او تجربه لروونکي او پوه مدیران موروزلي دي. چې بانکونه، د پانګونې شرکتونه او مالي موسسې موږ په بریالۍ توګه وڅاري. همدا کړنې وې چې موږ د خپل مالي/پولي سېسټم د ناکامۍ ګواښ حد اقل ته نږدې کړو. په پیل کې موږ د یوه اسایي ډالري بازارک چې د اروپایي بازار سره په

يوه ليکه کې وه پيل کړ. دا د بانکونو ترمنځ يو بازار و چې په سپنگاپور کې موجود و چې د تقريظ په موخه يې بهرني اسعار د سيمې بانکونو ته پيدا کول.

چې وروسته د اسيا ډالري بازار د اسعارو او مالي مشتقاتو په برخه کې او د هغو سهمونو څخه يې ولېږلې چې په بهرنيو پيسو نومول شوې وې. دې بازار په ورو- ورو لوی پورونه، د پور د اسنادو خپرول او د پانگونې د صندوقونو مدیریت يې هم د خپل کار يوه برخه وگرځوله.

د اسيايي ډالر د بازارونو ارزښت په ۱۹۹۷ کال کې تر ۵۰۰ ميليارده ډالرو څخه پورته و.

دا ارزښت زموږ د داخلي بانکي بازار د حجم درې چنده و، د دې بازار د ودې ميزان خارق العاده و ځکه چې د بازار غوښتنو ته يې ځواب ويلی شو. کې د پانگونې او سوداگرۍ نړيواله پراختيا په پايله نړيوال مالي معاملات په ټوليزه توگه لوړ شول او شرقي اسيا يې احتوا کړه. پدې منځ کې سپنگاپور (چمتووالی يې چې درلود) د سيمې د پولې/مالي نښلېدو د مهمو او کلیدي ټکو په حيث راڅرگند شو.

په لومړيو کې د ۱۹۸۵-۱۹۲۸ کلونو ترمنځ سپنگاپور د سيمې ټول بازار په واک کې درلود او د سيالۍ سره مخ نه و. موږ هغه ماليات چې

په له (د پانگوال د ماليې د سنجونې نه مخکې) د بهرنیو پانگوالو د گټې په حساباتي ربع باندې وضع شوی و او د پانگونې شرکتونو پواسطه چې دولت ته یې حساب ورکاوه له منځه یوړه، دا کار ددې سبب شو چې گڼ شمېر د پانگونې او مالي شرکتونه سپنگاپور ته جلب شول. ددې سربېره موږ د اسیایي ډالرو ټولې سپارښتنې د اقلي زېرمو او ضروري سیالیت قانون د تطبیق پواسطه وېشل (دې کار د پانگونې دوران چټک کړ) په ۱۹۹۰ کلونو کې سپنگاپور د نړۍ د یوه لوی مالي او اقتصادي مرکز حیثیت ترلاسه کړ او د اسعارو بازار یې له توکیو بازار څخه وروسته د نړۍ لوی بازار گڼل کېده، زموږ له بریاوو څخه په تقلید، د ۱۹۹۰ کلونو په منځ کې د سیمې ډېری هېوادونه پدې فکر کې شول د مالي بازارونو جوړولو او پراختیا ته کار وکړي. ځینې ددې هېوادونو څخه د داخلي او بهرنیو پانگوالو د جلبولو په موخه د مالیاتي امتیازونو په ورکولو لاس پورې کړ د هغو امتیازونو په پرتله چې موږ یې وړاندې کوو، سخاوتمند او ډېرو هغه څه چې سپنگاپور یې نظر نورو ته متمایز او هماغه کلک اساسات و چې زموږ مالي او پولی مرکزونه یې پیاوړي کړي و.

دا اساسات عبارت و له: د قانون حاکمیت، خپلواکه قضایي نظام او باثباته، باکیفایته او صادق حکومت چې سالم اقتصادي سیاست یې تعقیبوه، او هر کال د کافي بودیجې څخه برخمن و. دا ځانگړنې د

سېنگاپوري ډالرو د تقويت سبب شو او د تورم د واردېدو څخه مخنيوی وشو.

په ۱۹۷۹ کلونو کې موږ ښاغلي جېم سليټريو انگليسي پانگوال چې د شتمنيو د سلب په څانگه کې يې تخصص درلود د ماسره ليدو په موخه سېنگاپور ته راغی. کله چې اېډوارډ هيت (د برتانيې لومړی وزير ۱۹۷۰-۱۹۷۴) کلونو ترمنځ صدراعظمۍ ته ورسېد، د برتانيې مطبوعاتو اعلان وکړ چې هغه د خپلې برخو او دارايو ما هغه سره يو کال مخکې کتلي و، چې د انگليستان د هيت لخوا برابرشو و ما په هغه وخت کې ما د سېنگاپور د اسهامو په بازار کې د ښاغلي سليټر شراکت څخه تود هرکلی وکړ.

څخه موده وروسته، په ۱۹۷۵ کال کې، سوي سن زموږ د ماليې وزير ماته خبر را کړ چې د سليټر د اسهامو شرکت چې د يوه عامه شرکت په توگه ثبت وه لاسونه کړي وه، د ماليې وزير د معلوماتو له مخې، سليټر او همکاران يې د هاپار برادرز او د هغه د څانگو شتمني يې په غير قانوني توگه خپل او د يادې کمپنۍ د ځينو مديرانو شخصي حسابونو ته انتقالول، دا باوريوه جرمي سرغړونه وه چې پانگوالو په سليټر او همکارانو باندې يې کړې وه، سليټر او همکارانو يې د هاپار شرکت برخوالو او نورو پانگي اچوونکو سره بې خيانت کاوه، ستونزمنه وه چې د لندن د اسهامو د يوې لويې او مشهورې کمپنۍ په اړه خبرې وکړي. په هغه صورت کې چې زموږ

خپرنې ناسمې او غیر موجه ثابتېدلی، له شک پرته زموږ شهرت ته یې شدید زیان اړوه. ایا لازمه وه پر سلېټر ددې گواښونو سره کومه اقدام وکړو؟ زه دې هوکړې ته ورسېدم چې موږ مجبور وو چې د ونډو بازار او شهرت ساتلو لپاره داسې یو اقدام وکړو، هغه خپرنې چې پیل شوې څرگنده یې کړه چې د هاپار شرکتونو د شتمنیو د غلا کولو لپاره منظمه دسیسه او پلان جوړ شوی و. ددې سربېره څرگنده شوه چې دا توطیه د لویو درغلیو یوه وړه نمونه وه. د سلېټر جنایتکارانه فعالیتونه د سپنگاپور څخه مالیزیا، هانګکانګ او بلاخره لندن ته چې ددې غلاوو یو لوی زیرمتون ورسېدله سلېټر او همکارانو یې د په هانګکانګ کې د (هاپار) له څانګو څخه په ګټې اخیستو په هغه ښار کې ثبت شوې ونډې پېرلې او سپایدار شرکت باندې یې چې د سلېټر واکر بشپړ ملکیت و خرڅولې. ناقانونه ګټه چې له دې لارې یې په لاس راوړلې د سلېټر واکر د شرکت د مدیرانو ترمنځ وېشل کېدلې.

هغه چا چې ددې ناوړه کار مسوولیت پر غاړه درلود؛ عبارت و له جیم سلېټر، ریچارډ تالینګ، د هاپار شرکت رییس او اوکلیوي واتسن، دهغه شرکت اداري امر واتسن لومړی لندن ته او وروسته بلجیم ته وتښتېدل، هغه هېواد چې موږ ورسره د بېرته راستنېدونکو کډوالو تړون نه درلود. سلېټر او ټارلېنک د لندن او سېدونکي وو موږ هیله وکړه چې هغوی محکمې ته د حاضرېدو لپاره سپنگاپور ته راوگرځول شي؛ خو د انګلیس چارواکو زموږ په غوښتنه د ښاغلي

سلېټر د بېرته راگرځېدو په اړه مثبت نظر رانکړ. د لندن په محکمو کې له دریو کالو د عوې وروسته، بلاخر د برتانیې د کورنیو چارو وزیر په کال ۱۹۷۹ د پنځه وو تورو نو په تړاو د تارلېنگ د بېرته راگرځېدو امر ورکړ. دا پنځه تورو نه چې په ټوله کې ۱۷ توره وو هغه واره تورو نه وو چې وړې جزاگانې یې درلودې، تارلېنگ محکمې ته کش شو او او د شپږو میاشتو لپاره زندان ته ولېږدول شو. کلونه وروسته هغه د انگلستان بانک مشري له لاسه ورکړه، گورډن ریچارډسن (د تارلېنگ د محاکمې یو وکیل) دا چې ویې نشوای کړای چې تارلېنگ د خپلو اعمالو په جزا ورسوي، خواشینی څرگنده کړه خو د خواشینی دا څرگندونه یې ډېره ناوخته وه او سپنګاپور لپاره یې کومه ګټه نه رسوله.

د سپنګاپور د پولې ادارې نېک شهرت په کار کې د دقت او قاطعیت په تړاو، یو وخت په ۷۰ او ۸۰ کلونو کې د ازموینې لاندې ونيول شو. چې دې ادارې د فعالیت له اجازې ورکړې څخه کړیډیت او کامرس انټرناسیونال یا بي سي سي ای بانکونو ته، چې په لوګزامبورګ کې د یوه پاکستانی وکړي لخوا ثبت شوی و. د سعودي عربستان د شاهي کورنۍ غړي، بحرین، ابو ذبی او دوبي څخه تشکیلېدل. دا بانک د نړۍ په ۷۳ هېوادونو کې ۴۰۰ څانګې درلودې، په اروپا، منځني ختیځ افریقا او امریکا کې وې. دا بانک په ۱۹۷۳ کال کې په سپنګاپور کې د کار کولو وړانديز وکړ. له هغه ځایه چې

دې بانک کاري تجربه نه درلوده او د ملاتړ پانگه Capitalization يې کافي نه وه، موږ د هغه وړاندیز د فعاليت نه د نه موجوديت له امله رد کړ، یاد شوی بانک په ۱۹۸۰ کال کې خپله درخواستي نوې کړه، د سپنگاپور پولې ادارې هم نوموړې درخواستي رد کړه، ددې ادارې په نظر، د بانک نړيوال باور کمزوری و.

ددې سربېره بې سې سې ای د خپلې خپلواکۍ نه تېر نشو. په ۱۹۸۲ کال کې وان اونن چې موږ سره يې د اسيايي ډالري بازار په جوړولو کې کومک کړی و د بي سي سي ای څخه د درخواستۍ په اړه د معلوماتو غوښتونکی شو. په عين حال کې، د مرکزي بانکونو مدیرانو په پرلپسې توگه کوه بينگ سپنگ ته چې د سپنگاپور د پولې او مالي ادارې مشر مدیر و ویلي و چې هغوی د بي سي سي ای د سالتو لپاره چندان ډاډمن نه وو. نو ددې لپاره هغه وخت چې وان اونن ماسره ملاقات وکړ ما غوره وگڼله چې د کوه-بينگ-سنگ د موقف څخه ملاتړ وکړم.

بي سي سي آی پرته له دې چې خپه شي يو ځل بيا د هراړخه وېلسن(د برتانيې لومړي وزير) لخوا مخکې راغی. د سپارښتنې هغه لیک چې وېلسن په همدې اړوند زما لپاره لیکلی و، زما په نظر عجيبه راغی داسې چې هغه، د معمول خلاف لیک لاسلیک کړی و، داسې څرگندوله چې نوموړی له اصلي مطلب نه ناخبره دی او دا يې د خپل ملگري د خوشالولو لپاره لیکلی و. د بي سي سي آی درغلي او قانون

خلاف کړنې د نورو بانکونو لپاره د ډېر زیان اړولو سبب شو او تر هغې چې کړکېچ پای ته ورسېد خپلې ناوې اغېزې یې په پولي او مالي مرکزونو اړولي و. کله چې بي سي سي آی وتړل شو دخپلو قرضدارانو او حسابدارانو څخه ۱۱ میلیارده قرضداره و. نو ځکه سپنگاپور له دې بحران څخه بچ شو. چې موږ حاضر نه شو هغه منلي شوي معیارونه د مصلحتونو او انډیوالۍ قرباني کړو.

د سپنگاپور د پیسو اداره د بروناي ملي بانک وړاندیز هم رد کړ. دا بانک د یوه مشهور چینایي چې سپنگاپور کې مېشت و او کوتیک پات نومېده، اداره کېده. کوتیک پات د بروناي ملي بانک واخیسته او په ۱۹۷۵ کال کې د سلطان بروناي ورور، شهزاده محمد بولیکا چې د بانک رییس و دې ته مجبور کړ چې د سپنگاپور پولي ادارې څخه یو وړاندیز وکړي ترڅو د هغه بانک د فعالیت جواز وکړي. خو میاشتې وروسته، یو بل مکتوب موږ ته خبر را کړ چې د شهزاده محمد بل ورور چې سوفري بولیکاه د یاد شوي بانک د اجراییه ریاست معاون ټاکل شوی دی. تر هغه ځایه چې کوتیک د بروناي شاهي کورنۍ لخوا حمایه کېده د سپنگاپور د پیسو ملي ادارې خپله وروستۍ پرېکړه ما ته راواستوله. ما د سپنگاپور د پیسو ادارې د هغه بانک د درخواستۍ د رد څخه خپل ملاتړ وکړ. او دا پرېکړه مې یو ځل بیا په ۱۹۸۳ کال، کله چې بانک نوې غوښتنلیک ورکاوه وکړه، تکرار مې کړه.

سلطان په ۱۹۸۲ کال کې د یوه بهرني فرمان له مخې د بروناي ملي بانک د تړلو امر صادر کړ. د بانک په قرضو کې د درغلیو او بې نظمۍ فکر کېده، چې نژدې ۱۳ میلیارده ډالره کېدل، د خلکو د خپلو حسابونو د راویستو لپاره پر بانک ورغلل. څرکنده شوه چې ښاغلي کوتیک ددې بانک پیسې پخپلو شخصي کارونو له هغو څخه د لندن بانک د اکثریت مدیرانو د ونډو اخیستل او نوره ناسمه گټه یې ترې اخیستله. دهغه مشر زوی چې د بانک رییس و په بروناي کې بندي شو، د سپنگاپور بانکونه، په ځانگړي ډول بهرني بانکونو ۴۱۹ میلیونه ډالر د بروناي ملي بانک ته قرضه ورکړې وه. ښاغلي کوتیک له دوه کالو وروسته وکړای شول چې یاده قرضه بیا ورکړي.

د سپنگاپور پولی ادارې د (گاه بینگ سپنگ) تر مشرۍ لاندې وکړای شول چې د سپنگاپور مالي نظام او موسساتو باندې قوي څارنه وکړي ترڅو د نړۍ یوه پولی او مالي مرکز په توگه راڅرگند شي او مرسته وکړي.

د سپنگاپور پولی ادارې څلور واړه بانکونه وهڅول چې نور واړه سیمه ییز بانکونه وپېري او ځان سره یې مدغم کړي. ترڅو لوی او ځواکمن شي او وکړای شي د نړیوالو لویو بانکونو سره سیالي وکړي. (موډي) د امریکا د مالي شرکتونو د درجه بندۍ دفتر، زموږ څلور بانکونه د وړتیا او د پانگونې میزان له مخې د نړۍ په غوره بانکونو کې شمېرلي وو.

په ۱۹۸۵ کال کې د سپنگاپور پولی اداره اړه شوه د بحران په مدیریت چې د ونډو په بازار کې راغلی و مرسته وکړي. قضیه داسې وه چې د ونډو محتکرین، په ځانګړي ډول د تان کون سوان شرکت د Pan Electric Industries Ltd شرکت ونډې او د نورو مالیزیايي شرکتونو، په بازار کې د هغوی د بیو نه په لوړ قیمت د ضمانت په ډول زموږ د ونډو شرکتونو سره په امانت پرايښي وو.

او ژمنه یې کړې وه چې په ټاکلي تاریخ به هغوی په لوړ قیمت بیاخلي پېري. کله چې د ونډو بیې رابنسکته شوې او د هغوی پیسې ختمې شوې، هغه شرکتونو چې خپلې ونډې یې موږ د قرضه ورکونکو سره ایښې وې، ویې نشوای کړای د هغو ونډو پخوانی قیمت ترلاسه کړي. د سپنگاپور د اسعارو د بدلون بازار د دریو ورځو لپاره وتړل شو، په عین حال چې د سپنگاپور پولی ادارې د څلورو لویو بانکونو سره ۲۴ ساعته کار پیل کړ او بېړنی صندوق یې رامنځته کړ. دا ۱۸۰ میلیون ډالري صندوق زیانمنو ونډه لرونکو د ژغورلو او د سپنگاپور د ونډو بازار د مخنیوي لپاره رامنځته شو.

بناغلي کوه بینګ سپنگ د سپنگاپور د اسعارو د تبادلې بازار (SES) دې ته جوړ کړ چې چې د بازار د سپستما تیک سقوط مخنیوی وکړي او د پانګوالو باور بیا ډاډمن کړي. دا حالت د سپنگاپور لپاره ډېره پېچلې او خطرناک و.

ددې لپاره چې په راتلونکي کې ددې ډول پېښو څخه مخنيوی وشي، د ونډو صنعت قانون مو تعديل کړ او ونډو پلور شرکتونو د احتیاط شرایطو مو نور هم قوي کړل. دې چارې د پیروونکو ملاتړ له ځان سره لورې کړ، دې شرکتونو ددې پرځای چې خپلې پانګې لوړې کړي یو بل سره مدغم شول او په دې ترتیب یې خپل مالي توان ځواکمن کړ. موږ په سپنګاپوري شرکتونو کې بهرنيانو ته د شراکت او ونډې اجازه ورکړه. ددې سربېره هغه شرکتونو چې ملکیت یې په بشپړ ډول د بهرنيانو په لاس کې و خو زموږ د اړتیا وړ مهارتونه او خدمات یې وړاندې کولای شول، په سپنګاپور کې مو ورته د فعالیت جواز ورکړ. زموږ د همدې مدبرانه اقداماتو په سبب و چې د سپنګاپور د ونډو بحراني بازار چې په ۱۹۸۷ د اکتوبر په ۱۹ نېټه د نړۍ د ونډو په بازار را نازل شوی و موږ وکړای شو چې له دې کړکېچ څخه په بریالۍ توګه ځان وباسو. دا ورځ چې د تورې دوشنبې په ورځ مشهوره شوې، د نړۍ د ونډو بازار سقوط وکړ او د هانګ کانګ د ونډو بازار مجبور شو چې د څلور ورځو لپاره بند او وځنډوي. خو د اغېزمنو مقرراتو او د سېسټم ثبات، د سپنګاپور د ونډو بازار هېڅ ډول زیان ونه لید.

یو بل پرمختګ چې د سپنګاپور د پولې مرکز په نصیب شو هماغه د سپنګاپور نړیوال پولې بازارس (Singapore International Monetary Exchange) جوړېدل و. د سپنګاپور د سروزرو بازار په ۱۹۸۴ کال کې خپل معاملات پراخه کړل. دا ډول معاملات د (Gold futures) په نوم

یاد بدل، دا نوی پرمختګ راتلونکی هم ډاډمنوي. په پایله کې د سپنګاپور د سروزرو بازار نوم د (سپنګاپور نړیوال د پیسو بازار SIMEX) باندې بدل شو، د نړیوالو موسساتو د باور جلبولو لپاره، موږ SIMEX د شیکاګو بازار په شان جوړ کړ، پدې بازار کې بیې په لوړ غږ اعلانېږي او د بازار د ټولو ګډونوالو تر غوږونو رسېږي. ددې سربېره موږ د شیکاګو د امتعه بازار متقاعد کړ، د متقابل حساب تصفیه له SIMEX سره ومني. دا کار ددې سبب شو چې سوداګري په دواړو بازارونو (سپنګاپور او شیکاګو) کې ۲۴ ساعته دوام پیدا کړي. دې انقلابي طریقي پانګوالو ته اجازه ورکوله چې د اضعاقي لګښتونو پرته په شیکاګو کې د قیمتي اسنادو معاملې پیل او په سپنګاپور کې یې پای ته ورسوي او یا ددې سرچپه، په سپنګاپور کې معامله پیل او په شیکاګو کې یې پای ته ورسوي.

د امتعه سوداګرۍ کمېسیون په متحده ایالاتو کې د راتلونکي قیمتونو پربنسټ زموږ او شیکاګو ترمنځ دا قرارداد مناسب تشخیص کړ او د تاییدۍ ټاپه یې پرې ولګوله. د متقابل حساب د سېسټم تصفیه د SIMEX د جوړېدو راهیسې تراوسه د هېڅ ډول ستونزې پرته خپل فعالیت ته ادامه ورکوي، کله چې نېک لیسن د SIMEX د سوداګرو څخه د بیرینګز شرکت اړوند، په ۱۹۹۵ کال کې یو احتکاري عملیات د نیکای راتلونکې څانګې له یوه میلیارد ډالرو ډېر زیان یې وکړ. که څه هم هغه د بیرینګز بانک د تباهی سبب شو،

خود SIMEX نور غړي او پېرودونکي له دې ځايه له زيان سره مخ نه شول چې دا چاره ددوی داخلي ثبات او ښه مدیریت و.

په ۱۹۸۴ کال کې، SIMEX د ډالرو او یورو د راتلونکې ربع قراردادونو سوداګري پیل کړه. دا سوداګري ډېر ژر د راتلونکي ربع قراردادونو د اروپايي قرضو په پراخوالي سره دوام وکړ، په کال ۱۹۹۸ کال کې SIMEX د سیمه ییزو ونډو د قراردادونو سلسله، له هغوی څخه د جاپان د قیمتي ورقو ونډه، تایوان، تایلینډ او هانګ کانګ لاسته راوړل. په ۱۹۹۸ کال کې د لندن چاپ د مالي او پولې نړیوالې مجلې د نړیوالو ونډو جایزه د سپنګاپور SIMEX ادارې ته ورکړه.

یاده اداره د ونډو یوازینی بازار په اسیا کې و، چې دا جایزه یې د څلورم ځل لپاره لاسته راوړې وه. پداسې حال کې چې د تقاعدی صندوق پس اندازونو، زموږ مالي ذخایر او کلنۍ بودیجه مخ په ډېرېدو وه. داسې په نظر راتله چې د سپنګاپور پولې اداره دا پیسې په اوږدمهاله لارو چې اعظمي ګټه یې لاسته راتلله، پانګونه کوله.

ما دا مسئله د کپنګ سووی سره په منځ کې واچوله او له هغه نه مې هیله وکړه چې موضوع مطالعه کړم. له مطالعې وروسته، کپنګ سووی په ۱۹۸۱ کال د مۍ په میاشت کې د سپنګاپور حکومت د پانګونې شرکت یا GIC تاسیس کړ. زه رییس، کپنګ سووی مرستیال او ځینې وزیران، ددې شرکت د مدیره هیئت غړي وو.

د کښنگ سووي د اړیکو له لارې له ډیوډ راوتشایلې، موږ د روتشایلې او زامنو شرکت د GIC د مشاورینو په توګه وګمارل. دې شرکت خپل یو کارپوه زموږ په واک کې راګې، ترڅو موږ د پانګونې شرکت په څپو ودروي. ددې سربېره موږ یو شمېر امریکایي او انګلیسي مدیران وګمارل. دې مدیرانو، هغه سېسټمونه چې د پانګونې لپاره په بېلابېلو برخو کې ورته اړتیا وه، رامنځته کړل. د مشرۍ لپاره د شرکت د مدیریت ټیم، یانګ پونګ هاو (Yong pung How) د GIC شرکت د عامل مدیر په توګه مقرر کړ. نوموړي جیمز ولفینسن چې وروسته د نړیوال بانک رییس شو، په یاد شوي شرکت کې د پانګونې ستراتیژۍ د سلاکار په توګه وګماره، دې متخصصو اشخاصو په تدریجي ډول سېنګاپوري متخصصین وروزل چې د سېنګاپور د پولې ادارې څخه GIC شرکت ته انتقال شوي وو. ددې ډلې په سر کې، نګ کاک سانګ او تی کاک پینګ حضور درلود. د ۱۹۸۰ کلونو په پای کې اینډو او ټیم د پانګونې د فعالیتونو کلیدي او مدیریتي مسوولیتونه پر غاړه واخیستل او نور نو بهرنیو کارپوهانو ته اړتیا نه وه.

په پیل کې GIC یانې د سېنګاپور حکومت د پانګونې شرکت، د حکومت د مالي زېرمو مسوولیت پر غاړه درلود. په ۱۹۸۷ کال کې، ددې موسسې ظرفیت دومره کچې ته لوړ شوی و چې کولای یې شول د د سېنګاپور د پولې کمشنرانو بورډ او د سېنګاپور پولې ادارې د

اوږدمهاله زېرمې هم پرغاړه واخلي. په ۱۹۹۷ کال کې GIC پدې وتوانېدلې وه چې د ۱۲۰ ميليونو ډالرو مديريت پرغاړه ولري. د GIC ادارې مهمه دنده دا وه چې زموږ پانگونې د خصوصي شرکتونو، د پرمختللو دولتونو قرضې، او نقدې پيسې تعبيه او ووبشي.

پدې کې شک نشته چې ډېری کتابونه وجود لري، چې اصول او د بازارونو کړندلاره روښانوي. خو دا کتابونه داسې نشي کولای چې د راتلونکو بيو وړاندوينه او يا د ډاډمنې گټې تضمين زده کړي. په ۱۹۹۷-۹۸ کلونو کې د سېنگاپور د پانگونې دولتي شرکت کولای شوی د الماني مارک په جيگېدو او يا د ډالرو پروړاندې د جاپاني ين د تېټېدو سره په ميلياردونه ډالره گټه ترلاسه کړي.

خو پدې کې شک نشته چې پانگونه کې ستونزې شته، زما ترټولو لويه موخه د پانگونې په برخه کې دا وه چې لوړه گټه ترلاسه کړم. خو هغه څه چې ما غوښته دا وه چې د خپلو سپما حسابونو ارزښت او امنيت وساتم او مناسبه او عادلانه گټه ترلاسه کړم. د سېنگاپور پولې مرکز د هانک مرکز په نسبت د ډېرو مقرراتو تابع و. منتقدین په دې اړه داسې ليکلي: په هانکانگ کې، په مشخص ډول د قانون توسعه نده منع شوې. جواز لري؛ پداسې حال کې چې په سېنگاپور کې هغه څه چې قانون يې اجازه نه ورکوي، منع شويدي. دې منتقدينو دا هېره کړې وه چې هانکانگ د انگليستان د بانک او بيرغ د ملاتړ څخه برخمن و. سېنگاپور دا ډول يو ملاتړ نه درلود؛ پداسې يو حالت کې

چې سېنگاپور د هانګانګ غونډې ملاتړ نه درلود، په سختۍ يې کولای شوای چې د بازار د سقوط په صورت کې بيا ځلي خپل ځان جوړ کړي. سېنگاپور مجبوره و چې په لومړي قدم کې خپل شهرت پخپله او په خپلواک ډول ټينګ کړي. بهرنيو بانکوالو ماته ويل چې هرکله چې موږ د قيمتي پانود توليداتو په پير او پلور، ددې نه مخکې چې په نورو بازارونو کې هغوی ته اجازه ورکړو، د سېنگاپور بازار په نور هم چټک پرمختګ وکړي. ما دې ډول توصيو ته په ځيرتيا سره غوږ نيوه، خو د اقدام يا مداخله مې نه کوله؛ ځکه چې زما لومړيتوب دا و چې تر هرڅه مخکې موږ بايد خپل شهرت د يوه با اعتباره او يوه سالم مالي مرکز په توګه خپل باور تثبیت کړو او ددې چارې لپاره موږ ډېر وخت ته اړتيا درلوده.

له دې نه ورسته چې په کال ۱۹۹۰ کې مې د لومړي وزير پست پرېښود، ډېر وخت مې د بانکي سکتور سره په بوختيا کې تير او په پدې بريالی شوم چې د سېنگاپور بانکونو سره ډېره تګ راتګ ولرم. ددې بانکوالو څخه يو يې ليم هو کي نومېده، هغه په سېنگاپور کې د يوه بهرني بانک مدير و او او يو زيرک سړی و چې د بهرنيو اسعارو په برخه کې يې ډېرې برياوې ترلاسه کړې وې. هغه زه وهڅولم چې د خپل مالي بازار سياست باندې بيا کتنه وکړم.

ليم هو کي څرګنده کړه چې زموږ د بازار سياستونه زموږ د اړتياوو څخه پورته وو او ددې سبب شو چې زموږ مالي مرکز ډېره پراختيا

وکړي او د نړۍ د پرمختللو مرکزونو کچې ته ورسېږي. د ۱۹۹۰ کلونو په منځ کې زه د یو شمېر لوړپوړو سېنگاپوري مدیرانو سره چې د شپږو نړیوالو موسسو مدیریت یې پرغاړه درلود، هغوی سره مو لیدنې لرلې او د هغوی سره مو د نظرونو تبادله لرله، دې مدیرانو وویل چې ستاسې شرکتونه ډېره محافظه کاري کوي، د همدې محافظه کارۍ پر بنسټ یې زموږ مالي دولتي مالي شرکتونه اضافي پیسې په بانکونو کې د امانت په ساتلي او د احتمالي زیانونو له ویرې په بدیل کې ډېر عاید نه درلود.

د بانکي مسلکي مدیرانو سره بحث او خبرو اترو له لارې دې پایلې ته ورسېدو چې زموږ شرکتونه کولای شوای د نړیوالو تجربو لرونکو مدیرانو څخه په سېنگاپور کې مېشت وو زموږ د پانګونې ګټه یې د ملاحظې وړ لوړه کړه. دې چارې زموږ زموږ د پانګه اچونې صندوقونو ته پراختیا ورکړه، چې زموږ مدیران سېنگاپور ته لا ډېرې پیسې وګټي، دا مدیران به پخپل وار بهرنه پانګونه جلب کړي.

زما نظر د څارنې پر ډول او بانکي کارکوونکو هغه وخت بدل شو چې په ۱۹۹۲ کال کې د متحده ایالاتو د بهرنیو چارو وزیر (جورج شولټس) چې په هغه وخت کې د امریکا د یو تر ټولو لوی بانک جی. پی. مورګان J.P.Morgan غړی و، زه یې د یادشوي بانک غړیتوب ته راوبلل. د جی پی مورګان د بانکوالو سره د مجلسونو له لارې او د هغوی د راپور ورکونې په غونډه کې ګډون چې په هرو شپږو میاشتو

کې ترسره کېدله، موږ د هغوی د کار په اړه معلومات ترلاسه کړل چې هغوی څه ډول ځان نړیوالې بانکوالۍ ته چمتو کړی. ددې بورډ د غړو پوهې، تجربې او کاري ژمنتیا چې ټول مجرب بانکوال وو پرمایې ژور اغېز وکړ، د بورډ غړو ته د نظر او مشورې لپاره بريالي مدیران او پخواني سیاسي مشران د نړۍ مهمو اقتصادي سیمو ته بلل کېدل.

د سیمې څخه زما شخصي معلومات او پېژندنې د بورډ نورو غړو ته گټور وو، د بورډ د نورو غړو شتون هم د هغوی د خپلو سیمو څخه د معلوماتو لرل او د تجربو د بورډ غړو بله گټوره چاره وه. د منځنۍ اسیا اروپایي او امریکایي هېوادونو سره زموږ ناستوزه دې پایلې ته ورسولم چې سپنګاپور نظر ځینو هېوادونو ته ډېر شاته پاتې دی.

د سپنګاپور دولتي پانګونې شرکت د رییس په توګه ما د بانکوالۍ د چارو په اړه یو سلسله بحثونه د لویو بانکونو لکه امریکایي، اروپایي او جاپاني مدیرانو سره درلودل. ددې بحثونو له لارې مې د نړۍ د بانکونو د راتلونکې لپاره د هغوی لیدلوری پیدا کړ. همدارنګه موږ درک کړه چې د نړۍ د لویو بانکونو په پرتله د سپنګاپور بانکونو ته لاره اوږده ده، چې هغه حد ته ورسېږي. د رهبرۍ بورډ غړو او همدارنګه د سپنګاپور بانکونو اجراییه مدیران اکثره د سپنګاپور له وګړو څخه تشکیل شوي وو.

ما دا مطلب د سپنګاپور د دریو لویو بانکونو له رییسانو (د ورای ابحار چین د بانکوالۍ شرکت، دورای ابحار متحد بانک او دورای

ابحار بانک) سره شریکه کړه، د هغو ځوانانو څخه چې هغوی په دې اړوند موږ ته وړاندې کړل، ما وموندله د هغوی د نړۍ د بانکي ګواښونو او راتلونکي په اړه خبر نه دي.

ما سپنګاپور ي بانکونو ته ګواښ وکړ نن یا سبا سپنګاپور د متحده ایالاتو سره ددوه اړخیزو تړونونو په پایله کې یا د نړۍ د سوداګریز سازمان سره په هوکړو کې مجبور شي چې د بهرنۍ بانکواله لپاره خپلې دروازې پرانیزي او هغه ملاتړ چې سیمه ییزو بانکونو ترې درلود لغوه اعلان کړي. په ۱۹۹۲ کال کې یې پرېکړه وکړه چې د سپنګاپور د بانکواله زوړ قالب مات کړم، دې پایلې ته د سیدلۍ وم چې د سپنګاپور بانکونه نوی لیدلوری او ریفورم او بهرنۍ وړتیا ته اړتیا لري. فکر مې وکړ، که د سپنګاپور درې لوی بانکونه پدې اړوند کوم کار ترسره نکړي. د سپنګاپور پرمختیایي بانک (Development Bank of Singapore) چې دولت پکې ونډه لرله باید د بدلون او نوښت لپاره لاره پرانیزي. له یوه مناسب شخص د پلټنې وروسته په ۱۹۹۸ کال کې د سپنګاپور پرمختیایي بانک (جان اولډز) چې د (جی. پی. مورګان بانک) د مدیرانو څخه یو په کارپوه او مسلکي مدیر و او دهغه بانک د پرېښېدو په حال کې وګوماره، هغه د بانک د رییس د مرستیال او عامل پلاوی په توګه دنده پیل کړه، زموږ موخه دا وه چې د سپنګاپور پرمختیایي بانک د اسیا په بازار کې پریو پرمختللي بانک بدل کړو.

ماد دريو کالو په اوږدو کې پرلپسې ډول (کوه بېنگ سېنگ) د سېنگاپور بازار ته د بهرنيو بانکونو له لاسه يې ملاتړ کړی و، خو اوس پدې نظرونم چې بالاخره هغه وخت رارسېدلی چې پرېږدو د نړۍ خلور لويو بانکونو لوبغاړي دې ته مجبور کړو چې يا د خپلو خدمتونو په نويو کولو تېر کړو يا په بازار کې خپله ونډه کمه کړو. ما له دې گواښ څخه خبر درلود چې ممکنه وه زموږ بانکونه ونشوی کړای بهرنيو بانکونو سره سيالي وکړي او په پايله کې به له منځه ولاړ شي، پدې صورت کې به زموږ داسې سېنگاپوري بانک درلود چې د بحران په حالت کې پرې اتکا وکړو، په تدريجي ډول دې پايلې ته ورسېدو چې کوه. بېنگ. سېنگ د سېنگاپور د پولي ادارې مرستيال ددې وړتيا نه درلوده چې د نړۍ د بانکوالۍ صنعت سره يوشان ولاړ شي. هغه له حده زيات د داخلي پانگوالو د ملاتړ په فکر کې وو، ما پدې برخه کې د (جرالد کوريگن) د نيويارک فډرال ريزرف بانک پخوانی مشر او د براين کووين د انگلينډ بانک لورپوړی مامور سره مشوره وکړه.

هغوی هريوه په جلا جلا ډول ماته مشوره او ډاډه راکړه چې سېنگاپور کولای شوی چې دې خوا يې د بانکوالۍ ځواک او د څارنې سېسټم پرځای وي لرو له بلې خوا له بحران څخه د ناکامۍ څخه وژغورل شي.

هغه ماته وويل چې د نړۍ عمده مالي مرکزونه لکه د نيويارک او لندن پدې امر تمرکز نه کوي چې پانگوالۍ په فردي ډول ملاتړ وکړي،

بلکې د هغوی موخه دا وه چې د خپل سېسټم ثبات او سلامت وساتي. کوریکڼ وگووين موږ پدې مجبور کړو چې هغه موسسات چې زموږ د پرمختگ لامل گرځي بايد ترې ډېره وېره ونلرو. په کال ۱۹۹۷ کال د لومړي وزير په اجازه بناغلي (لونگ) يې پدې کار وگوماره، زموږ د بانکونو او د پانگونې د صندوقونو د مديرانو د مديرانو سره ليدلي او زموږ د مالي سکتور کړندلارې يې يادې کړيدي. هغه وخت چې په ۱۹۹۸ کال د جنورۍ په لومړۍ نېټه لومړي وزير (لونگ) يې د سېنگاپور د پولې ادارې د رييس په توگه وگوماره هغه د اړينو گامونو په اخيستلو سره د بانکوالۍ په سېسټم کې اصلاحات راوستل.

لونگ د سېنگاپور د پولې ادارې د ځينو کلیدي مامورينو په مرسته د ادارې د جوړښت له مخې نوې کړه او هغوی يې دې ته چمتو کړل ترڅو د کارنوی طرز او د ادارې د پرمختگ لپاره عملي لارې چارې پلې کړي. لونگ او ټيم يې د سېنگاپور د پولې ادارې نظارتي طرز ته بدلون ورکړ هغوی دا کار په نرمښت او انعطاف سره ترسره کړ او د خپلو کړنو په طرحه او تطبيق د بانکي صنعت د اړوندو نظرونو سره په پام کې ونیوه، لونگ او ملگرو يې د خپلو مشاورينو په پام کې نيولو سره او د بانکي صنعت د کمېټو سره د سېنگاپور د بانکوالۍ ټولې پالیسي گانې يې تربيا کتنې لاندې ونيولې او هغه يې د نويو شرايطو سره عيارې کړې هغوی د شتمنيو د مدیریت په هڅونه کې

مهم گامونه پورته کړل او د سپنگاپور ډالر لورولو مقررات یې د پانګونې بازارونو د پراختیا په موخه تعدیل کړل.

د سپنگاپور پولی ادارې د ونډو بازار د کمېشن نرخونه ازاد کړل او د Stock Exchange of Singapore او Sim Exinternational monetary exchange یې وهڅول چې یو بل سره مدغم شي.

د سپنگاپور پولی ادارې بهرنیو بانکونو ته اجازه ورکړه چې خپلو څانګو او د نقدیه ماشینونه په سپنگاپور کې پرانيزي.

له دې لارې به کورنۍ بانکي سکتور به ازاد شي. هغه محدودیتونه چې د بهرنیو بانکونو پر وړاندې وضع شوي و له منځه یوړل شول او د بانکونو څخه هیله وشوه چې د ورته ترتیباتو پر بنسټ خپله مدیران دې د امریکایي بانکونو پشان د مدیرتونو نوم ایښودنه ترسره کړي. دې کمېټې دنده لرله چې د هغو کسانو پخواني اسناد چې د مدیره پلاوي غړیتوب ته نوماند شوي د مطالعې او ارزونې لاندې ونیسي او خپلې سپارښتنې ونډه والو ته وړاندې کړي.

ددې کمېټې موخه داده چې مدیریتي پوستونو ته وړ، باکفایته، صادق او په کار پوه اشخاص وګوماري. چې نه یوازې ځینو بلکې ټولو ونډه والو ته ګټه ورسوي. بانکونه پدې باور وو چې نرم نظارت طریقه به هغوی ته اجازه ورکړي چې نوي قیمتې اسناد بازار ته معرفي کړي. د هغوی نظر به هغه وخت ډېر ګټور وای چې دا کار یې

مخکې کړې وای. ولې مخکې له دې چې د سپنگاپور پولې ادارې خپله وړتیا په مالي بحرانونو کې ثابته کړې ده، ما تر اوسه دا باور نه و ترلاسه کړی هر هغه چې منع دي ونډه اخیستونکو ته یې اجازه ورکړو، هغه احتیاطي لاره چې موږ په مخکې نیولې وه په هماغه اساس مو د ۱۹۹۸ کلونو مالي بحران په اسانۍ او ښه شکل سره تېر کړل.

ددې بحران د پېښېدو په وخت کې زموږ بانکونه د شپې مالي روغتیا څخه برخمن وو، دا بحران زموږ د ونډو د بازار د سقوط سبب نه شو. د ۱۹۸۲ کال نه یانې له هغه وخت څخه چې موږ د خپل اسیایي ډلري بازار پیل کړ، تر اوسه یې درې کاله وخت ونیوه، موږ وکړای شول د سالم مدیریت سره خپل باور د یوه نړیوال پولې مرکز په توګه ثابت کړو، د ۱۹۹۷ کال د جولای میاشت نه وروسته، یانې هغه چې د (بات) د ټایلینډ پیسو ارزښت د سقوط په پایله کې شرقي اسیا د مالي بحران سره مخ شوه، د سیمې په اقتصاد او د ونډو پر بازار یو لوی مصیبت نازل شو.

خو ددې مالي کړکېچ سره سره په سپنگاپور کې هېڅ بانک د مالي بحران سره مخ نشو. ددې بحران په پایله کې نړیوالو پانګوالو هڅه کوله چې خپلې پیسې د سیمې د بانکونو څخه وټاکي چې سپنگاپور هم پکې شامل و، په بحراني حالاتو کې هغه وخت چې د پانګه اچونې

صندوقونو مدیرانو له مالي کړکېچ څخه وېره لري خپل مشتریان او پېرودونکي په تیاره او بې خبرۍ کې ساتل عاقلانه کار نه دی.

نو پدې توگه موږ پرېکړه وکړه چې ژر تر ژره خپلو پېرودونکو ته لومړني معلومات ورکړو، ترڅو خپل مشتریان پدې قانع کړو چې زموږ د پانگې اچونې په اړه زموږ مشتریان زموږ په اړه سم قضاوت وکړي. موږ خپل بانکونه وهڅول ترڅو د خپلو پټو زېرمو په اړه معلومات او د خپلو مشتریانو په اړه دروغ معلومات ورنکړي. هغوی عمومي شرایط سیمه ییزو قرضو لپاره عامو خلکو ته وړاندې کړلې، د اغېزمنو کړنو په پایله کې د سپنگاپور پولې ادارې نه یوازې دا چې بحران او سقوط سره مخ نه شو بلکې له نوموړې اداره له پخوا نوره هم ځواکمنه شوه.

د کارگري ټولنو د مرستو جلبول

د (سیح. موی. کوک) د کاریگرو د ټولنې مشر او د ولسي جرگې غړی، همدارنگه د خلکو د عمل گوند غړی هم و، له هغه وخته چې د کاریگرو د ټولنو سره همکاروم ماسره ملگری و. هغه د ازادۍ او اخلاص لاس په اړه چې موږ کاریگرو ته د گومارنې پر محال ورکړي وو نیوکه لرله، خو په عین حال وخت کې یې منله چې ټولنې د بهرنۍ پانگه اچونې لپاره د یوې مناسبې فضا د جوړېدو لپاره دې ته اړتیا ده چې د کاریگرو پروړاندې نسبتاً یو نرم او غیر دښمنانه دریځ ونیول شي. ما ددې لپاره چې د کاریگرو څخه د ناوړه گټې اخیستنې څخه مخنیوی شوي وي، د کار او کاریگر قانون کې مې تضمین ځای پرځای کړ. هغه بدلونونه چې د گومارنې او صنعتي اړیکو په قانون کې وارد کړل ډېرې ښې پایلې مو ترلاسه کړې.

د یوه کال په موده کې (۵۲) نوې فابریکې جوړې کړې او ۱۷۰۰۰ نوي کارونه پیدا شول. په ۱۹۷۰ کال کې نوې پانگونې ۲۰۰۰۰ کاري فرصتونه ایجاد کړل، همدارنگه په همدې موده کې ملي عواید هم ډېر لوړ شول.

په ۱۹۷۲ کال کې موږ د (مزد ملي شورا) د ټولنو، دولت او کاريگرو په گډون سره رامنځته کړه. دې شورا هر کال د هغو ارقامو او معلوماتو څخه چې د دولت لخوا راټولېدل، د مزد کچه، د کاريگرو کاري شرايط مو راټلونکي کال لپاره برابرول. چې له يوې خوا د کاريگرو لپاره د منلو وړ وي، او له بلې خوا په هېواد کې اقتصادي وده تضمين او وهڅوي. ددې شورا توصيو د عمومي لارښوودونو په بڼه کار ورکاوه، او اجازه يې ورکوله چې د کاريگرو او کارفرمايانو ترمنځ د اقتصادي سکتور په بېلابېلو برخو کې په مختلفو پايولو ترسره کېدې. د هماغه لومړنيو کلونو څخه کوه دوی پدې باور و چې د کاريگرو مزد بايد د توليد د گټې څخه ډېر نه وي.

په سېنگاپور کې د بحراني روحيې (د خپلواکۍ په لومړي کال) حاکم و، زه يې دې ته وهڅولم چې د کارگرو ټولنو چلند په څو کلونو کې تغير کړم، د خلکو روحيې پدې تر اغېز لاندې راغلې وې چې گوندي د سنگاپور اقتصادي سقوط گواښ د برتانيې پوځونو د وتلو له سببه و. د خلکو روحيه دې ته جوړه شوې وه چې که چېرته موږ له تاوتريخوالۍ او اعتصابونو ته د پای ټکی کېږدو نو او اقتصادي ودي او ملي ثبات ته لاره هواره نکړو نو خلک او هېواد به موله لوی گواښ او ناوړين سره مخ شي او له منځه به لاړ شو.

په عين حال کې د اقتصادي چارو مديران او د کمپنيو خاوندان مو پدې قانع کړل چې هغوی بايد د کاريگرو رضاکارانه مرسته را جلب

کړي. پرته له دې د مولدیت ډېرښت (چې د پرمختګ کلید جوړوي) نشي کولای بریالی شي.

سخت قوانین او ګواښونکې خبرې، یوازې نشي کولای د تولید پر ډېرښت اغېز وکړي، دا زموږ سیاستونو پایله وه چې د کاریګرو ټولنې مودې ته اړ کړې چې زموږ د پلانونو ملاتړ وکړي. هغوی پدې پوه شوي و چې زموږ د اقتصادي سیاست موخه داده چې سپنګاپور په نړیواله کچه یو با عزت او با اعتماد اقتصادي بریالي هېواد په توګه پیاوړی کړو، بهرنۍ پانګه اچونه جلب کړو او خپلو خلکو ته دندې او د کارځایونه جوړ کړو. نو دا چاره سبب شوه چې زموږ ترمنځ د ضدیت او بې ځایه رقابت پرځای د همپالنې او مرستې فضا رامنځته شوه.

په کال ۱۹۶۹ کال کې، زما یو پخواني اشنا، دیوان نایر زما د هڅونې په سبب، له کوالامپور څخه سپنګاپور ته راستون شو او د NTUC یانې د سپنګاپور د کاریګرو ټولنو ملي کانګرېس په ذمه واخیست، هغه د ۱۹۶۴ کال څخه را پدېخوا هغه کال چې هغه د مالیزیا پارلمان ته وټاکل شو. هلته یې ژوند کاوه، هغه علت چې نوموړی ما سپنګاپور ته راوسته، غوښتل مې چې نوموړی زموږ صنعتي اړیکو ترمنځ سوله او ارامښت وساتي او کاریګرو هڅوي ترڅو د خپلو کارونو اغېزمنتیا او نوښتونو ته پراختیا ورکړي. د NTUC د سکرتر جنرال په توګه د (دیوان نایر) موجودیت زما لپاره لویه مرسته وه،

هغه زما اقتصادي کړندلارې منظمې او همغږې کړې او د کاريگرو ټولنو سره يې رغوونکي، هڅوونکي او مثبت چلند کاوه، د NTUC پخوانۍ رهبرۍ سره د ۱۹۷۰ څخه تر ۱۹۸۱ کلونو پورې هغه وخت چې پارلمان نوموړی د ولسمشر په توگه وټاکه، هغه وکړای شو د کارگرانو مشران قانع کړي، ترڅو خپلې غوښتنې د نړيوالۍ سيالۍ سره سمې عيارې کړي او هغو طرحو چې د سېنگاپور قدرت يې په نړيواله کچه کمزوری کاوه، ترې ډډه وکړه، هر وخت چې وينسميوس له سېنگاپور څخه ليدنه کوله، هغه او د اړيکو مامور يې نيم ټينگ دو به د اقتصادي حالت په اړه د معلوماتو دېوان ورکاوه، دېوان؛ د اقتصاد بنسټيز اړونه د کاريگرو ټولنې مشرانو ته زده کوه او د د مزدونو درې اړخيزې شورا سره به يې مرسته کوله.

يوه مسئله چې دېوان ورسره مخ شو، هماغه د کاريگرو د غړيتوب د شمېر کمېدل و، ځکه د وخت په تېرېدو سره د کاريگرانو ټولنو مبارزاتي روحيه لږېدله او دې چارې په يو ډول ددوی د غړيتوب نه لېوالتيا ښووله. د غړيتوب د کمښت د مخنيوي لپاره دېوان په ۱۹۶۹ کال کې يو سمینار جوړ کړ او په هغې کې يې د کاريگرو د استازي پدې قانع کړل چې د کارگرۍ په نوې فضا سره پخپلو چارو کې بدلون راوړي.

دې موخې ته د رسېدو لپاره د څو کوپراتيفي شرکتونو د کاريگرو ټولنې يې رامنځته کړې. په ۱۹۷۰ کال کې NTUC کوپراتيف د

سپنگاپور ټيکسي گانې د NTUC Comfort تر نامه لاندې يې بنسټ رامنځته کړ. دا چاره ددې سبب شوه ترڅو له يو شمېر ټيکسيانو څخه چې د ۱۹۲۰ کلونو په اوږدو کې د جواز او غړيتوب پرته کار کاوه دا پروگرام د ۲۰۰ مورييس اکسفورډ ډوله ټکسي گانو او د ۲۰۰ انگليسي استين ډوله بسونو چې د انگليستان په مالي مرسته اخيستل شوي وو پيل شو.

د ۱۰۰۰۰ ټيکسيانو او ۲۰۰ د بسونځيو سرويسونو په درلودلو سره دې ټولنې په ۱۹۹۴ کال کې د Comfort Group limited تر نوم لاندې د سپنگاپور د ونډو په بازار کې د يوه سوداگريز شرکت په توگه ثبت شوه.

د کلیدي غړو د لگښتونو د کمښت لپاره د NTUC په کال ۱۹۷۳ کې يې د NTUC Welcome شرکت د بنسټ ډبره کېښوده. ددې کوپراتيف، ستر پلورنځی، هټی او مغازې پرانيستلې چې د NTUC مغازې توکي نظر د بازار نرخونو ته ارزانه ترلاسه کولای شول، وروسته نوموړی کوپراتيف د NTUC fair price په یو لوی سوداگريز سوپر مارکېټ بدل شو او بېلابېلې خانگې يې لرلې چې د توکي يې د عمده پلورنځيو پر بنسټ ارزانه ورکول. بل کوپراتيف چې د NTUC د غړو ژوند او روغتيا يې بيمه کول او د NTUC income په نوم يادېده، وروسته يې د موټر او نورې بيمې هم زياتې کړې، دې کوپراتيف مسلکي او په کار پوه مديران په کار وگومارل. دې تجربې د ټولنو مشرانو ته دا ورزده کړه چې څنگه يو سالم او اغېزمن اقتصادي مدیریت ترسره کړي.

منصفه ټولنه، نه جیره خوړونکې ټولنه

موږ په سوساليزم، يانې په ټولنه او اقتصاد کې د خلکو عادلانه ونډې باندې باور لرو، وروسته پوه شو چې په يوه توليدي اقتصاد کې شخصي انگېزه او انفرادي رول رغنده او ټاکوونکي رول لري. خو د خلکو وړتياوې بېلابېلې دي، که د کار پای په بشپړ ډول د بازار تابع جوړ شي، وضع به اخر دې حالت ته راشي چې په پايله کې به يې ډېر لږ خلک به يې لوی گټونکي وي، ځينې نور به منځني گټونکي او ځينې به د ملاحظې وړ په بایلوونکي کټگوري کې وو.

دا حالت به طبعاً په ټولنه کې د گډوډۍ سبب شي، ځکه چې په ټولنه کې به د عدالت خوښۍ وجدان ته زیان ورسوي. رقابتي ټولنه کې چې په هغه کې گټونکي او بريالي خلک د هرڅه درلودوونکي وي او بایلوونکي خلک هرڅه له لاسه ورکړي. يانې د هانک کانک د ۱۹۲۰ کلونو پشان ټولنه، د سپنگاپور لپاره د منلو وړ نه وه. هغه مستعمراتي حکومت چې له بهر ورتنه هدايت کېده اړ نه و چې هر پنځه کاله وروسته ټاکنو سره مخ شي، خو د سپنگاپور حکومت له داسې يو حالت سره مخ و، د افراطي توپيرونو د هوارولو لپاره لکه د ازاد بازار، موږ مجبور و چې د ملي عايداتو په بيا وېشلو لاس پورې

کړو، او د سبسیدۍ ورکولو له لارې خپلې چارې پیاوړې کړو چې تولیدي وړتیا او د وطنوالو عایدات یې لوړول.

د هغو چارو په سر کې چې د وطنوالو تولیدي قدرت یې لوړوه، هغه بنسټونه او روزنه وه، د اوسېدو مېنې او د روغتيايي خدماتو وړاندې کول هم پدې برخه کې د خپل اهمیت څخه برخمنې چارې وې. خود شخصي روغتيايي خدمتونو او د تقاعدی امتیازاتو لپاره لپاره د حل لارو کتل څه اسانه کار نه و، موږ ټولو دې چارو ته د عملي لیدلوري له مخې چلند کاوه، که موږ د عایداتو په وېش او د مالیو په اخیستو کې افراط کړی وی، هغه فعال او بریالي خلک چې شتوالی یې زموږ اقتصادي ودې لپاره کلیدي اهمیت درلود، ناهیلی کېدل او د خپلو چارو څخه کېدل. موږ د یوې بلې ستونزې سره چې مخ ووهه داوه چې څرنگه د اقتصادي غېزمنتیا او د عایداتو عادلانه وېش په منځ کې او له بلې خوا مناسب او د منلو وړ عدالت تامین کړو.

زما د فکریوه لاره داوه چې د سپنگاپور هر اوسېدونکی د خپل هېواد راتلونکي جوړولو لپاره برخمن کړم. زه د داسې یوې ټولنې غوښتونکی وم چې هر غړی یې کور او سر پناه ولري. مه هغه توپيرونه چې د دولت اړوند د ټیټو اجارو او شخصي کورونو ترمنځ موجود و لیدلي و. هغه ودانۍ او اپارتمانونه چې د دولت لخوا هغو خلکو ته ورکول کېدل چې عاید یې ټیټ و، په ارزانه بیه په اجاره ورکول

کېده، د نړېدو او خرابېدو په حال کې وو. خود شخصي اپارتمانونه به تل پاک ساتل کېدل.

دې پرتلې زه پدې باوري کړم وم چې کورنۍ هروخت د خپلو کورونو خاوندان اوسي. هېواد به خو ځله تردې باثباته وي، له دې نه ورسته چې موږ د ۱۹۶۳ کال ټاکنو کې بريالي شو، ترهغې چې سپنگاپور لاند ماليزيا يوه برخه وه، ما د پرمختګ او استوګنې بورډ پرانيسته، چې د خصوصي مالکیت د پراختيا پروګرام اعلام کړي. موږ نوموړی بورډ په ۱۹۶۰ کال کې د قانون په چوکاټ کې جوړ کړی و، ترڅو د کارېګرو لپاره ارزان قيمتي ودانۍ جوړې کړي. د پرمختګ او استوګنې بورډ په ۱۹۶۴ کال کې د کور پېرودونکو ته قرضې ورکولې چې په ټيټو بيو او د ۱۵ کالو کېشت سره ملګري وو. خودا پروګرام بريالی نشو، ځکه هغه چا چې د کور د اخیستلو لېوالتيا لرله، ددې پروګرام په چوکاټ کې اړ و چې ۲۰ سلنه د خريد بيه د قرارداد د لاسليک مهال په نقدي ډول ادا کړي.

ډېری داسې پېرودونکي موجود و چې ددې وسه يې نه درلوده چې دغه ۲۰ سلنه پيسې ورکړي. د خپلواکۍ د ترلاسه کولو وروسته هغه څه چې زه يې نا ارامه کولم دا وه چې رایه ورکوونکي په بشپړ ډول د ښار د اوسېدونکي څخه تشکیل شوي وو. زما مشاهداتو څرګندوله چې څه ډول د ښاريان تل د حکومت په مخالفت کې رایه ورکوله، په

همدې موخه مې پرېکړه کړې وه چې د سپنگاپور کورنۍ د کورونو خاوندان کړم، پرته له دې به ثبات ته رسېدل اسانه کار نه و.

د استوګنځي پروګرام د طرحې په اړه زما نظر دا و چې د ځوانانو کورنۍ راوغوښتل شي چې عسکري خدمت په يو دود بدل شي، د سرتېري کورنۍ به خپل کور نه درلود، سرتېري به ژر تر ژره دې پايلې ته رسېده چې هغه د پانګوالو د شتمنيو څخه دفاع کوي، نه د خپل کور کلي څخه، زه پدې باوري وم چې د نوې ټولنې لپاره د مالکيت د داوې احساس چې زموږ په ټولنه کې يې يې ژرې ريښې نه درلودې، حياتي ارزښت درلود.

د دې نظريې په پلي کولو کې کېنګ سووي، د دفاع وزير په توګه زما لوی ملاتړی و، نورو وزيرانو هم د کورونو مالکيت يو امر ګڼه خو پدې نظر نه و چې ګوندې مالکيت ډېر حياتي ارزښت لري.

پر کثيفو او غير روغتيايي ځايونو باندې د پخوانيو استوګنيزو ناحيو د بدلولو څخه مخنيوی

ددې لپاره چې پرېږدو پخواني استوګنيز ځايونه پر چټلو او کنډوالو بدل شي، په ۱۹۸۹ کال کې مې د ملکي پرمختګ وزير ته وړاندیز وکړ، چې ددې وخت رارسېدلی ترڅو پخوانۍ ودانۍ د حکومت د بوديجې څخه په ګټنې بيا ورغوو.

او کیفیت یې تقریباً د نویو ودانیو تر حده لوړ کړو او پردې وړاندیز مو هوکړه وکړه او یو شمېر یې بهر ته ولېږدول ترڅو پوه شي چې پخوانۍ ودانۍ څنګه ساتل کېږي، پرته له دې چې په هغه ځای کې کوم اوسېدونکي اوسېدل ورته مزاحمت وشي. دې مامورینو دا ډول بېلګې په المان، فرانسه او جاپان کې وموندل. ددې مامورینو د موندنو پر بنسټ د استوګنې پرمختګ بورډ په یو ننداره ییز پړاو سره د پخوانیو ودانیو پر بیارغونه پیل وکړ. پدې پړاو کې د استوګنې پرمختګ بوډ، پر هر زاړه کور ۵۸۰۰۰ ډالر له لګښت وکړ او نوموړو کورونو ته یې پخلنځي، تشنابونه او د کالو وینځلو کوټې جوړې کړې. ددې لګښت پروړاندې د کور خاوند مسوولیت درلود چې ۴۵۰۰ ډالر استوګنیز پرمختګ بورډ ته تحویل کړي.

د پخوانیو ودانیو چارچاپېره او بهرنۍ د پوالونه بیا ورغول شول، ترڅو د نویو شخصي جوړښتو استوګنیزو کورونو په سټنډرډونو سره برابر اوسي. چمنونه، شنې سیمې او د کورنیو لپاره سرپټي ځایونه له سره ورغول شول. په پایله کې دې بیارغونې د پخوانیو استوګنیزو کورنو قیمتونه ډېر لوړ کړل.

تقاعدي حقونه

يوه لويه مسله چې موږ ورسره لاس او گرېوان وهماغه د کاريگرو د زړښت د وخت د تقاعدي حقونو تامين و.

په اروپا او امريکا کې دا حقوق د دولت لخوا وړاندې کېږي او د ماليه ورکونکو لخوا تمويلېږي. موږ پرېکړه وکړه چې هر کاريگر بايد پخپله خپله د زړښت د وخت سپما د CPF صندوق کې جوړه کړي، موږ په ۱۹۷۸ کال کې اجازه ورکړه چې نوموړی صندوق د پانگه اچونې موخو لپاره د شخصي صندوق په توگه د گټې وړ وگرځي دهغه کال په پيل کې، حکومت د سپنگاپور په ښاري سرويس په چوپړتياوو کې اصلاحات راوستلي وو. ددې اصلاحاتو په تعقيب د سپنگاپور د ښاري سرويس چوپړتياوو د ونډو شرکت يا Singapore Bus Service LTD جوړ کړ او د ونډو په بازار کې يې ثبت کړ، په عين حال کې د CPF صندوق گډونوالو ته مو اجازه ورکړه چې هر کس تر ۵۰۰۰ ډالرو پورې خپلې راټولې شوې پيسې ددې شرکت د لومړنيو توکو په اخيستو کې ولگوي.

پدې کار سره ما غوښتل ددې شرکت د ونډو مالکيت خومره ژر چې کېږي ددې شرکت پر ځينو گډونوالو وېشم، ترڅو گټه يې کاريگرو

ته ورسپري چې په حقيقت کې يې د بنساري سرويس د خدماتو مستهلکين پورې اړه درلوده.

دا چاره ددې سبب کېده چې د بنساري سرويس د خدمتونو د بيبې په شدت سره له لاسه ورکولې او ددې خدمتونو اړتياوې دولتي سبسېډۍ ته لږ بدلې.

دې بريا پسې په GPF کې د راټولو شويو پيسو څخه گټه اخيستل مو ازاد کړل او اجازه مو ورکړه چې دا پيسې په سوداگريزو او شخصي صنعتي ملکيتونو کې د پانگه اچونې، د اعتباري شرکتونو ونډې او سروزرو په برخه کې ترې گټه واخيستل شي. په هغه صورت کې چې ددې مشترکينو د پانگه اچونو گټه هغه کولای شول خپله اضافي گټه له صندوق څخه بهر کړي او مصرف يې کړي.

ددې احتمال لپاره چې د غړو د ټولو سپما حسابونه د مو له منځه وړي وي. محافظتي لازم شرايط مو په پام کې نيول او پلي کول به مو د ۱۹۹۵ کال په راتلو سره ۱،۵ ميليونه د سي پي اف غړي د سپنگاپور د ونډو د بازار د لومړي طراز شرکتونو کې ثبت شول پانگونه کړې وه. په کال ۱۹۹۳ کې هغه وخت چې د سپنگاپور د ټليکام شرکت ونډې مو د لومړي ځل لپاره اشاعه کړې، د هغوی ډېر شمېر مو په د بازار څخه په ټيټه بيه په ټولو بالغو بناريانو خرڅه کړه، زموږ موخه له دې کار څخه دا وه چې زموږ مبالغ چې دولت د کلونو په اوږدو کې سپما کړې وې بيا ځلي يې په ټولنه کې ووبشل. موږ غوښتل چې زموږ د

هېواد وگړي د وطن د يو لوی شرکت د ونډو مالکان شي او د خپل هېواد په اقتصادي پرمختگ کې لوی رول ولوبوي.

ددې لپاره چې نقدي پیسې ترلاسه کړو، موږ ونډه والو ته د بونس د ونډې د ترلاسه کولو حق ورکړ. دا امتیاز د لومړي، دویم، درېم او شپږم ځل د تطبیق وړ وو چې په لومړي پړاو کې د ونډه والو ته ورکړل شوی وو.

پدې سره ونډه وال هڅول کېدل چې خپلې ونډې د ډېروخت لپاره وساتي چې وکړای شي په نقدو پیسو یې خرڅ نکړي. دا کړنلاره ددې سبب شوه چې تر ۹۰ سلنه د سپنګاپور کاریګر د سپنګاپور د ټیلیکام خاوندان شول. د ونډو په بازار کې د کاریګرو دا ډول ونډه اخیستل په اټکل ډول په نړۍ کې یو لوی شمېر دی چې وجود لري.

زما لیدنو دا څرګندوله هغه چا چې خپل شخصي کورونه لرل خو ځله ښه ساتل، نظر هغو ته چې په کرایه یې ورکړي وو.

له دې لیدنو څخه ماته پته ولگېده چې پر مالکیت د ویاړ احساس د هر انسان طبعي غریزه ده. د ۱۹۵۰ او ۱۹۶۰ کلونو په ستونزو او لاریونونو کې عادي خلکو پراخ ګډون کړی و، دوی به کتارې ماتولې، دولتي تاسیسات یې تخریبول او موټرونو ته یې اور ورته کاوه، خو د ۱۹۶۰ کلونو په منځ کې یانې هغه وخت چې ډېری خلک د کورونو خاوندان شوي وو، په لاریونونو کې د خلکو چلند په بشپړ

ډول توپير کاوه پدې کلونو کې مې ځوانان وليدل چې خپل موټر
سايکلونه يې د واټونو په پارکونو کې ودرولي وو، پخپلو اوږو يې
خپل وسايل خوندي ځايونو ته لېږدول، دې چارې زه لا وهڅولم چې
هره کورنۍ د فزيکي شتمنۍ خاوندانې کړم، زه پدې باور وم چې دا
کورنۍ خپله شتمني د زړه له کومې ساتي، زما د باور سم والی په
عمل کې ثابت شو. موږ پرېکړه وکړه چې د خپلې ټولنې شتمني د
شتمنو د ډېروالي سياست له مخې ووبشو، نه د سبسېډي د ډالۍ
کولو له لارې، هغه لاره چې موږ پرمخ نيولې وه. هغوی چې د ازاد
بازار په برخه کې يې نړيواله او په جايزه نه شوه گټلې، اجازه مو ورکړه
چې نورې با ارزښته جايزې د ازادې سيالۍ له لارې وگټلې.

په غرب کې د رفاهي پروگرامونو لگښتونه

د انگليستان او سويډن د ورځنيو لگښتونو پروگرامونو ته په کتو موږ پرېکړه وکړه چې ددې ملا ماتوونکي سېسټم څخه ځان وژغورو. په ۱۹۷۰ کلونو کې مو پام شو چې د دولت لخوا د کورنۍ د سرپرست د مسووليتونو تقبل په خلکو کې د کاري انگېزې د ضعيف والي سبب کېږي. کورنيو ته نقدي او دوامدارې مرستې، په ډېری برخو کې په ټکر کې وې او خلک يې لټي. ته هڅول. دې ډول مرستو کورنۍ او افراد دې ته هڅول چې د خپل ځان او کورنۍ د هوساينې د کونښنونو څخه اوږې سپکې کړي. جيره خوراک ځينو ته د ژوند په طرز باندې بدل شو، د کاري انگېزې په کمښت سره مو اقتصادي حيثيت يو څه ناسم شو، ځينو نورو د خپلو عايداتو باندې د لوړې مالي له لاسه خپل کارونه له لاسه ورکړل، دې خلکو هم د خپلو اړتياوو پوره کولو لپاره پر دولت تکيه وکړه. موږ غوره پوه شو چې د پورته پروگرامونو پرځای پخپلو خلکو کې د کنفوسيوس دود ځواکمن کړو، ددې کړندلارې له مخې د کورنۍ هر مشر د خپلې کورنۍ د اړتياوو د پوره کولو مسووليت درلود.

د سپنگاپور سیاستونو خلک ډېر کار ته وهڅول

زموږ پالیسیو او کړندلارو خلک دې ته وهڅول چې خپله ټوله انرژي او قدرت په اغېزناک او ګټورو کارونو ولګوي. پولي ثبات، متعادل بودیجه او د پانګونې ټیټ مالیات او لوړ تولید یې وهڅاوه. ډېری کاریګرو د خپلو ۴۰ سلنه سپما حسابونو سربېره د اضعاقي پس اندازونو خاوندان شول چې په بانکونو او پوسخونو کې یې ساتل.

دې ټولو سپما حسابونو دولت سره مرسته وکړه چې د بنسټونو جوړول پیل کړي. پدې لړ کې لاندې بنسټونه شامل وو:

- لارې
- پلونه
- هوايي ډګرونه
- بندونه
- د سوداګریزو مالونو بندر
- د برېښنا مرکزونه او د لېږد سټیشنونه
- د اوبو ذخیرې
- د عامه ترانسپټ سپسټیم رغولو مرکز

او د دولتي بې ځايه لگښتونو څخه مو مخنيوی وکړ او انفلاسيون مودومره کچې ته ټيټ کړ چې مجبور نشولو له بهره قرض واخلو.

د ۱۹۲۰ کلونو راپدېخوا د ۱۹۸۵ کاله پرته چې اقتصادي رکود سره مخ وو، موږ همېشه په لوړ اقتصادي موقف کې وو، د دولت مخارج په منځنۍ کچه ۲۰ سلنه ناسوچه ملي توليدات جوړول؛ دارقم د G۷ غړو هېوادونو کې ۳۳ سلنه وو. له بلې خوا زموږ پرمختيايي لگښتونه مو د G۷ غړو هېوادونو څخه څو ځله لوړ وو.

په ډېری کلونو کې زموږ موخه دا وه چې دخپلې عادي پرمختيايي بودیچې د ملاتړ لپاره کافي گټه ترلاسه کړو او په عين حال کې د مالياتي جوړښت له نظره، د خپلې سيالۍ قدرت د نړۍ په کچه خوندي کړو، په ۱۹۸۴ کال کې د مالياتي عوايدو د مجموعې دوه ثلثه زموږ د مستقيم مالياتي عوايدو جوړول.

پداسې حال کې دا برخه د G۷ غړو مملکتونو کې د درې څلورمې په حد کې وه، موږ د ماليې له وضعې د مالي ورکړې پر لور حرکت وکړ، په همدې وخت کې د شرکتونو ماليات له ۴۰ سلنه څخه ۲۲ سلنې ته راټيټ شو. سپنگاپور د پانگونې د ارزښت لوړوالی اداره يې له ماليې ورکړې څخه معاف کړه. زموږ ماليه د وسايلو خدماتو باندې چې د پورته د توليد اضعاقي ارزښت VALUE ADDED TAX باندې ۳ سلنه موجوده ده.

زمونډ پر وړا د اتو گمرکي ماليات د ۰,۴ سلنې په حد کې وه، د انگليسي سوسياليستي فلسفې SOAKING THE RICH پر اساس، مونډ په غير منقولو دارايي باندې ډېر لوړ ماليات وضع کړي وو. خو قانونپوهانو او هونبیارو محاسبينو (د قانوني تشواو محاسباتي چال نه په گټه اخيستنې) د هغو کسانو لپاره چې ددې مالياتو په راټولولو بوخت وو، په ۱۹۸۴ کال کې د غير منقولو اموالو باندې مو ماليات له ۲۰ سلنه څخه ۵ او ۱۰ سلنې ته راټيټ کړل. په پايله کې په ماليه کې دا بدلون مونډ پدې بريالي کړو چې له دې لارې څخه ډېره گټه ترلاسه کړو.

ځکه چې د نويو مالياتو ميزان، د املاکو خاوندان، له ماليې نه تېښته يې نور پخپله گټه نه بلله. مونډ د عوايدو ډېره برخه له فيسونو څخه ترلاسه کېدل چې د دولتي خدماتو په بدل کې اچول کېدل، مونډ موخه داده چې دا فيسونه په عين حال کې د يوې نظارتي وسيلې په توگه کار وکړي، او د دولتي خدماتو د حد نه زياتې غوښتنې او غير ضروري سرچينو څخه مخنيوی وکړي.

د اقتصاد پايداره وده د اقتصادي ثبات لامل گرځي؛ او اقتصادي ثبات پخپل وار پانگونه هڅوي او بلاخره د ثروت د پيدا کېدو سبب گرځي. ځکه مونډ په لومړيو کې سخته پرېکړه کړې وه او د سياسي موخو ترلاسه کولو لپاره مو بې ځايه لگښتونه راکم کړل. ومو کړای شول چې د حسنه او ښه دوران مو په اقتصاد کې رامنځته کړ، چې په

ټیټو لگښتونو، لوړو پس اندازونو او د کمو ټولنیزو مخارجو او د
لوړې پانګونې وړوې

په پایله کې مو وکړای شول د ځوانو بشري سرچینو پر مټ په تېرو
دریو کلونو کې د خپلو شتمنیو په پراختیا لاس پورې کړو. په
راتلونکو شلو کلونو کې پداسې حال کې چې زموږ نفوس زړښت ته
رسېده.

زموږ اقتصادي وده به ورو شي، زموږ شخصي د سپما حسابونه به
ټیټ شي، او زموږ روغتيايي لگښتونه به په نفوس کې د زړو افرادو
په زیاتوالي سره ډېر شي. دا پداسې حال کې ده چې زموږ یو شمېر
ماليه ورکوونکي به په راتلونکي کې لږ وي.

هغه لاره چې موږ کولای شو د لگښتونو په مخنیوي او د زړښت
دوران په وخت کې ورسره مقابله وکړو، داده نو چې د سپما حسابونو
روغتيايي صندوقونه موږ پر کړل، غوره لاره به دا وي چې زده
کړي او ماهر کډوال خپل هېواد ته جذب کړو ترڅو د مهارتونو ذخیره
موږ پرته شي. نو پدې سره به مو د ناخالصو ملي تولیداتو او د دولت
عاید به مو لوړ کړي وي.

حکومت باید د ملي ټولنیزو پروژو، مالي ملاتړ ډېر کړي، په هغه
صورت کې چې ټولنیزو رضاکاران او د هغوی اداره شتون ولري.
ددې بحث په پای کې باید ووايم چې په هغه صورت کې چې

کمونستانو خپل د هلو ځلو نفوذ په ټولنه کې ساتلی وای ، د هېواد
په اقتصادي پرمختګ کې به ددې اقداماتو پلي کول اسانه کار نه
وی.

له دې نه وروسته چې سپنګاپور په کال ۱۹۶۵ کال کې خپلواکي
واخیسته ، کمونيستي مشران له سڅړو او ستونزو سره مخ شوو ،
اساسي قانون يې تر پېښو لاندې کړ او د خلکو د عمل ګوند څخه بهر
شول. موږ له دې فرصته په ګټنې ، د سپنګاپور سياست ته نوې بڼه
ورکړه.

سېنگاپور د يوه نړيوال سوداگريز او اقتصادي مرکز په توگه

د خلکو عمل گوند او سني مشران د ځوان نسل سره د اړيکو په حال کې دي. د ۱۹۹۷-۱۹۹۹ کلونو مالي کړکېچ دې نسل ته يوه لويه ازموينه وه، يانې هغه نسل چې په ژوند کې يې ستونزې نه وې ليدلې. د سېنگاپور خلک او مشران په گډه د دې ستونزو د حل لپاره سره يو شول او پر ستونزو غالب شول او له ستونزو څخه بريالي راووتل.

له ماليزيا سره زموږ دې موسمي کړکېچونو او ستونزو د سېنگاپور خلکو ته دا واقعيت ورزده کړل چې د اسيا په جنوب شرق کې ژوند څنگه تېر کړي.

اوس پوښتنه داده چې ايا هغه سياسي نظام چې ما او همکارانو مې راتلونکي نسل ته جوړ کړی له بدلون پرته به خپل کار ته ادامه ورکړي کله؟ زه پدې اړوند شک مند وم. د خلکو د ژوند انداز د ټېکنالوژۍ د انقلاب په پايله کې په چټکۍ سره د بدلون په حال کې وو، د سېنگاپور خلک به په راتلونکي کې د داسې يو ښه ژوند خاوندان اوسي چې پخوانه به پر توپير لري. سېنگاپور به يو مهم نړيوال سوداگريز، ترانزيتي او اقتصادي مرکزونو څخه وي چې د د پوهې او تعليم پر بنسټ به پر پرمختگ وکړي او معلوماتي ټېکنالوژۍ پدې عصر کې به خپلې بهرنۍ اغېزې ولري.

د ښارونو سرسبزۍ (شنه) کول

لویه ګټه چې موږ وکړه هغه وخت و چې د جبوب شرقي هېوادونو رهبرانو هوډ وکړ چې د خپلو ښارونو په شنه کولو کې به یو بل سره سیالي کوي. ډاکټر ماهاتیر (د مالیزیا څلورم لومړی وزیر) چې په ۱۹۷۰ کلونو کې یې ویلاى ایستانا کې ژوند کاوه، زما څخه وپوښتل چې د ایستانا چمنونه مو د څه شي په وسیله شنه ساتلي دي. هغه وخت چې هغه صدراعظمی ته ورسېد کولالمپور یې سرسبزۍ کړې.

د ښارونو د سرسبزۍ کولو پروژه په جاکرتا کې د سوهارتو، په مانیلا کې د مارکوس ولسمشر او په بنکاک کې د ثانین لومړي وزیر لخوا پرمخ یوړل شوه. ما هغوی پدې کار کې وهڅول چې هغوی د خپلو ښارونو په شنه کولو کې ډېر امکانات لري، ځکه چې هېوادونه یې د سپنگاپور اقلیم په شان د مناسب اقلیم، ونو او بوټو درلودونکي وو.

بله هېڅ داسې پروژه نه وه چې دومره لویه ګټه یې زموږ سیمې ته رسولې وي. زموږ ګاونډیانو هریوه کونښن وکړ چې د خپلو ښارونو په سرسبزۍ او ګل کاری کې له یو بل څخه مخکې شي. د ښارونو د شنه کولو پروژه یوه مثبته سیالي وه، چې ټول ترې برخمن شول.

دا سيالۍ د خلکو د مورال او روحيې د لوړولو لپاره ، د توريزم د پراختيا او د پانگونې د جلبولو لپاره ډېر گټور تمام شو. د ښارونو په پاک ساتنې او شنه کولو کې سيالي کول ، د سياليو تر ټولو غوره ډول دی. چې کولای شو ترسره يې کړو. زما په اند ، ډېرې برخې شته دي چې هلته سيالي کول د گټې پر ځای زيان کوي، خو د پاکوالي او شنوالي په اړه رقابت هېڅکله زيان نه لري.

يکشنبه د نوامبر لومړۍ نېټه په کال ۱۹۷۱ کې موږ کلنۍ نيالگي کېدو پيل کړه، چې په هغې کې د پارلمان ټول غړي، ټولنيز مرکزونه او د هغوی مشرانو شرکت کړی و. له هغه کال راوروسته مو دا ورځ نمانځله او پدې ورځ مو نيالونه کېدل.

په سېنگاپور کې د نيال کېدو لپاره مناسبه مياشت د نومبر مياشت ده، هغه نيالگي چې پدې مياشت کې کېدل کېږي کافي او به کولو ته اړتيا لري، ځکه چې باراني موسم کې ډېرو او بوته اړتيا نشته، ځکه چې زموږ د ونو او بوټو ډولونه محدود وو، خپل څېړنيز ټيمونه مو بوتانيک باغونو، عمومي پارکونو او قلمه کرلو ځايونو ته خاره او نيمه خاره ځايونو ته ولېږل، چې بېلابېل بوټي له هغو هېوادونو چې يوشان اقليم لري راوړي، دې ټيمونو گڼ لرونکي ډېر بوټي له ځان سره راوړل ترڅو د سېنگاپور به خاوره او هوا کې يې وازمايي. زموږ بوټي پېژندونکو نژدې ۸۰۰۰ ډوله بېلابېل بوټي له ځا سره راوړل چې پدې بوټو کې نژدې ۲۰۰۰ بوټو په سېنگاپور کې ښه وده او رشد کولای

شو، زموږ کرنیزو متخصصینو کلکې ونې ترویج کړې چې زموږ د هېواد د ونو په ډولونو او سمسورتیا کې یې ښه ونډه ترسره کړه.

یو کلیدي شخص چې د ښارونو په شنه کولو کې یې له ماسره مهم رول لوبوه، د سانګ یو کووان په نوم یو منصب دار و هغه په مالیزیا کې د کرنې په برخه کې لوړې زده کړې کړې وې او هوډ یې درلود چې د غوړیو، ربړونو او خرما تولیدي فارمونو کې دنده ترسره کړي.

کووان له هغو تجربو څخه چې ترلاسه کړې یې وې، د ونو د روزنې په برخه کې یې چې د سپړکونو او ښارونو په پارکونو کې کرل کېږي مهارت درلود چې همدا چاره یې په سپنګاپور کې هم پلې کړه چې ښه پایله یې ورکړه. ما ورته خپلې غوښتنې او هیلې وړاندې کړې او هغه هم ورته په ښه جدیت ځواب ورکړ او ډېرې هیلې یې په عمل کې پلې کړې، د هغه ځایناستی د چوا سیان ینگ و، چې د کرنې په برخه کې یې تخصص درلود.

نوموړي ونې کرل او سرسبزي خپل کار وګاڼه او د کووان کارونه یې وغزول، اوس نو چې کله له بهره د سپنګاپور هوايي ډګر کې کوزېږم او د سپنګاپور پارکونه، چمنونه، ښایسته میوه لرونکې ونې، ګلان او بوټي وینم نو زه مې باغ باغ کېږي، کولای شم ووايم چې د سپنګاپور سرسبزه کول د لګښت له مخې یوه ګټوره او اغېزمنه پروژه وه چې ما ترسره کړه.

مطبوعات او بهرنۍ گټې

موږ په ټاکنو کې گټونکي شوو. د سټریس ټایمز ورځپاڼې، مسوولینو او مدیرانو کولالمپور ته خپل ځای بدل کړ. پدې کار سره، هغه څه چې موږ فکر کاوه پرې د تایید ټاپه ولگوله، موږ پدې عقیده وو چې دا ډله خلک زموږ د ملي گټو خلاف خپرونې کوي او د بریتانیې گټو او موخو ته انعکاس ورکوي نه دا چې د مطبوعاتو له ازادۍ له غمه مړه دي.

وروسته له دې چې موږ په کال ۱۹۲۵ کې خپله خپلواکي ترلاسه کړه (Strait times) ورځپاڼه بېرته سېنگاپور ته راوگرځېده، پخپل دریځ کې یې بشپړ بدلون راوست او د PAP څخه یې ملاتړ وکړ. دې حرکت سره زما په زړه کې ددې ورځپاڼې لپاره کوم احترام پیدا نشو، کله چې د مالیزيا سیاستونو د ورځپاڼې لپاره گټور نه و نو ورځپاڼې د خپل کولالمپور دفتر په د مالیزيا د ملي یووالي په سازمان چې د مالیزيا د اقتدار ګوند و څرخ کړ.

زموږ حکومت د خلکو د عمل ګوند انګلیسي ونډه وال ته اجازه ورکړه چې د ورځپاڼې مالکیت وساتي او په سېنگاپور کې خپل خپرونو ته دوام ورکړي. ښاغلي سېموینز د ورځپاڼې مالک، د سولې لپاره زموږ خواته راغی او د خپلې ورځپاڼې د سیاسي اجنډا څخه تېر شو، خپل موضوعات یې اقتصادي او سوداګریزو مسایلو ته

ځانگړي کړل، د ورځپاڼې بلې مدیرې اغلې لېسلی بېرته سېنگاپور ته ستنه نشوه او په استرالیا کې یې ژوند غوره کړ.

له هماغه ځایه چې د سیالۍ پلوی وم، نورې ورځپاڼې مې هڅولې چې په سېنگاپور کې خپل کارونه پیل کړي. خو ورځپاڼو خپل کارونه پیل کړل خو ماتې یې وخوړه، د برتیاڼې د سل کاله حکمرانۍ نه وروسته، د Strait times ورځپاڼې تراوسه د سېنگاپور پر مطبوعاتو حاکمیت درلود. د Singapore standard ورځپاڼې لا په ۱۹۲۰ کال کې خپلې دروازې ترلې وې. د Eastern sun په نوم یوې بلې ورځپاڼې په شخصي توګه په ۱۹۲۲ کال کې خپل کار پیل کړ. د ورځپاڼې د مالک او کاو تر ډېره د ورځپاڼې د کارونو پرځای بد اخلاقو سره سر او کارو.

د چین د جمهوري اژانسو نوڅخه تر خبرو وروسته - او کاو - وکړای شول چې درې میلیونه قرضه پیدا کړي. دا قرضه چې د خنده وېرېع ۱،۰ سلنه توام په کال وه، باید په پنځه کلونو کې بېرته ورکړي. ددې قرضې عمده پټ شرط دا وه چې د چین جمهوري مملکت د عمده مسایلو سره غرض ونلري او مخالفت یې ونکړي او په نامهمو مسایلو کې یې لورې پاتې شي.

نوموړې ورځپاڼه د کمزوري مدیریت له امله ډېر زیانونه ولیدل. ورځپاڼې په ۱۹۷۱ کال کې یوه بله مرسته چې ۲۰۰۰،۰۰۰ ډالر کېده ترلاسه کړل. په ۱۹۷۱ کال کې موږ دغه تور فعالیت چې د بهرني قدرت لخوا تمویلېده افشا کړ. او کاو - دا مطلب ومانه چې دهغه ورځپاڼې

ملا تر چين کاوہ، د ورځپاڼې نشراتي بورډ په پايله کې په دا چاره خپل اهانته وگانه او استعفاگانې يې ورکړې او بلاخره ورځپاڼه وتړل شوه.

د Singapore Herald ورځپاڼه يوه بله ورځپاڼه وه چې تور فعاليت يې کاوه او په سېنگاپور کې يې خپروني کولې. ددې ورځپاڼې د تمويل سرچينه يوه غير کمونيستي مرجع وه. دا ورځپاڼه په ۱۹۷۰ کال کې په بهرني مالکيت سره د بهرنيو او ورځپاڼه ليکونکو پرمت خپروني پيل کړې. ددې ورځپاڼې په پيل کې ماسره دا پوښتنه پيدا شوه چې په کوم دليل دوه تنه بهرني وگړي چې د ورځپاڼې اصلي خاوندان هم وو په انگليسي ژبه خپروني پيل کړي، چې د بيان د ازادۍ په پلمه د حکومت ضد نشرات، د جبري عسکري خدمت په اړه غوغا، د رسنيو محدوديت او نورو تبليغاتو لاس پورې کړي.

ليدل کېده چې ورځپاڼه د پيسو له اړخه په زيان کې وه، زموږ د داخلي امنيت رياست (Internal Security Department) اطلاع ورکړه چې ددې ورځپاڼې لوی ونډه وال يو هانگانگي شرکت دی چې Heeda & Company نومېږي چې په دوو مجهولو نومونو ثبت شوې وه. ورځپاڼې د برژر ۲،۳ ميلیونه ډالره خپله عملياتي پانگه مصرف کړه. ددې پيسو له خلاصېدو نه وروسته په سېنگاپور کې د چيس منهاتن بانک خانگي ۱،۸ ميلیونه ډالر قرضه د ضمانت غوښتلو نه پرته يادې شوې ورځپاڼې ته ورکړل. ښاغلي ډيويد راکفيلډ د ياد بانک مشر،

پدې اوند د ځواب ويلو لپاره تر فشار لاندې راغی، ماته يې فون وکړ او ويې ويل چې دا قرضه په اشتباه کې ورکړل شوې ده.

هغه مدعي شو چې لومړي مرستيال يې چې د چيس منهاتن بانک د سپنگاپور د څانگې مدير هم و د ياد بانک له مقرراتو څخه خبر نه و، او پدې نه پوهېده چې ياد بانک ورځپاڼو ته قرضه نشي ورکولای. د هغه توضيحاتو ماته قناعت رانکړ ما د ورځپاڼې له مسوول مدير چې تازه گمارل شوی و، وپوښتل چې هايدا او شرکا د ونډو د شرکت تر شا اصلاً څوک و، هغه داسې فکر کاوه چې زه له دې چارې څخه خبر وم. په ځواب کې يې وويل ددې ورځپاڼې اصلي مالک دانلد ستيفنز، په کانبيرا (د استراليا پلازمېنه) کې د ماليزيا سفير و.

نوموړی شخص مخکې په ماليزيا کې د سباح ولايت اعلاي وزير و، هغه وروسته مسلمان شوی و او په ځان يې د فواد ستيفنز نوم کېښود. د مسوول مدير څخه مې وپوښتل چې ايا فکر کوي ستيفنز دې په فردي ظرفيت سره حاضري شي چې د يونيم ميلیون ډالرو د بایلو وريسک په ځان ومني چې د سپنگاپور د حکومت پر ضد يې تبليغات کړي، چې د حکومت پر وړاندې يې د سپنگاپور د خلکو ذهنونه مغشوشول هغه په دې اړوند زما د بې باورۍ په اړوند موافق و.

کله مې چې دا مطلب ۱۹۷۱ کال د مۍ په مياشت کې پخپلې يوې وينا کې افشاد کړه، ستيفنز چې کله چې هغه په سپنگاپور کې و ورسره

بلد وم چې اوس په کانبیرا کې اوسېده ، ماته یې یو لیک راوړېږه چې داسې یې پکې لیکلي وو:

(باید درته ووايم چې ما ددې لپاره په SINGAPORE Herald ورځپاڼه کې پانگونه وکړه چې ما مخکې د ورځپاڼه لیکنې په برخه کې دنده لرله او معتقد یم چې سېنگاپور هغه هېواد دی چې هلته زما پانگونه خوندي ده...

زه زوړ شوی وم او فکر مې وکړ له تقاعدۍ نه مخکې پدې برخه کې په پانگونې سره په هیرالډ ځانته کافي معاش لاسه راوړم. هغه خپله برنامه کې توضیح نکره چې څنگه یې له پانگونې مخکې پدې برخه کې زه خبر نه کړم او زما د اجازې او ملاتړ په لټه کې هم نشو.

ورځپاڼې او نشرات یې له شک پرته د یوه هېواد په سیاستونو باندې اغېزمن ثابتېدای شي. کله چې په ۲۰ کلونو کې یو بل بهرنی ورځپاڼه لیکوونکی د ټامسن په نوم چې د ورځپاڼه لیکنې یو فعال و، غوښتل یې چې په سېنگاپور کې یوه ورځپاڼه پیل کړي، ددې کار د ترسره کولو نه مخکې زما خواته راغی او راڅخه یې مشوره وغوښته. ما ورته مشوره ورکړه چې دا کار ونکړي، ځکه چې نه مې غوښتل هغه بهرنی چې دلته کومه ریښه نلري زموږ سیاسي اجنډا تعین کړي.

پداسې حال کې چې د هیرالډ خزانه مخ په تشېدو وه، د اوسیان په نوم یوه هانکانګي ورځپاڼه لیکوونکې مېرمن چېد او کاو خور وه یوه

جدي سوداگره په نظر راتلله، په تاكيدې ډول يې ۵۰۰۰۰۰ ډالر ور سره
د ورځپاڼې ژغورنې ته زړه ښه كړ.

دې ښځې هغه سندونه چې پيسې يې وركړې وې راته وښودلې، خو دا
سند يې نه درلود چې هغه ددې ورځپاڼې شريكه ده كه سهمداره. له
هغې څخه مې وپوښتل چې ايا هوډ لري چې نورې پيسې هم ورځپاڼې
ته وركړي؛ ځواب يې راكړ چې نه، او ژريې سپنگاپور پرېښود او
هانكانگ ته لاړه. د اسيا د مطبوعاتو بنسټ (press foundation of ASIA)
چې د مطبوعاتو نړيوال انستيتيوت سره همكاو، اعلاميه يې صادره
كړه او له ما څخه يې وغوښتل چې د ورځپاڼې د نشراتو جواز فسخ
نكړم. پدې اعلاميه كې زما څخه غوښتل شوي و چې د اې پي اې
كلنۍ غونډه كې وينا وكړم. مخكې له دې چې په نوموړې كلنۍ
غونډه كې د گډون په موخه هلسنكي ته لاړ شم، د سپنگاپور هيرالډ
ورځپاڼې جواز مې فسخ او باطل اعلان كړ.

ټوليزې رسنۍ

په ياده شوې کلنۍ غونډه کې که ما گډون نه وي کړی نو اټکل کېده چې گډونوالو د سپنگاپور پر ضد يو پرېکړه ليک تصويبوه. په هغه بيانیه کې چې وړاندې مې کړه موضوع مې په نوې ډيموکراسۍ کې د رسنيو د رول په اړوند وه، پدې بيانیه کې مې گډونوالو ته وويل زموږ اړتيا رسنيو ته دا وه چې هغه کولتوري او فرهنگي ارزښتونه چې زموږ په ښوونځيو او پوهنتونونو کې تدريسېږي تقويت کړو، نه دا چې نور يې هم ضعیفه کړو.

ټوليزې رسنۍ کولای شي داسې يوه روحیه جوړه کړي چې د هغې پر اساس خلک د پوهې، مهارتونو او هغو کاري ډيسپلینونو په ترلاسه کولو کې چې په پرمختللو هېوادونو کې مروج وي وهڅېږي. له دې څېزونو پرته موږ هېڅکله نشو کولای چې د خپلو خلکو د ژوند سطحه پورته کړو.

پدې بيانیه کې، سربېره پردې مې زياته کړه چې په سپنگاپور کې څرنگه مطبوعاتې راپورونه او انځورونه، په داسې يو هېواد کې چې د نژادونو، ژبو، کولتورونو او مختلفو مذهبونو څخه جوړ يو هېواد چې د ستونزو او ان وژنو سبب شوي وو.

پدې اړوند مې له دوو مشخصو بېلگو څخه يادونه وکړه، په لومړۍ بېلگه کې مې هغو شورشونو ته نغوته وکړه چې په ۱۹۵۰ کال کې رامنځته ته شوه او د (ځنگلي جنۍ) د جنجالونو په نوم يې شهرت درلود. دې راپورونو ته د سېنگاپور سټندېرډ ورځپاڼې لمنه وهله او پکې بار بار چاپېدل، پدې راپور کې يوه هالنډي جنۍ چې د خپلې ماليزيایي توپۍ سره مسلمانان شوې وه، د حضرت مريم مجسمې سره يې کونده وهلې وه.

دې چارې د ډېرو احساسات راوپارول او د په واټونو کې د لاريونونو سبب شول، وروسته په ۱۹۶۴ کال کې د چيني ضد شورشونه د حضرت محمد صلي الله عليه وسلم د مولود په ورځ ترسره شول. دا شورشونه په يوې ورځپاڼه کې د ناسمو راپورونو د مکررو په پايله کې ترسره شول چې د هغوی پر اساس اکثريتو چينايانو په اقليت ماليزيایانو ظلم کاوه، د ماليزيایي ډلې دا ناسم اخبار خلک شورش ته وهڅول.

حاضرینو ته مې وويل، زه پدې عقیده نه یم چې د ورځپاڼې خاوند هرڅه وغواړي خپاره يې کړي. د ورځپاڼې د امتياز خاوند او ژورنالېستان يې هغه څوک نه دي چې د د وزیرانو په څېر د خلکو په رایه انتخاب شوي وي. کنفرانس ته زما اخري پیغام دا و چې:

د مطبوعاتو او د خبري رسنیو ازادي باید د سېنگاپور د انتخابي حکومت د اساسي اړتیاوو تابع وي، د پاروونکو پوښتنو په ځواب

کې مې په ټول قاطعیت سره مې ادب او نړاوتونه وساتل. خو کاله وروسته مو یو قانون تصویب کړ چې پر بنسټ یې هېڅ څوک حق نلري د یوې ورځپاڼې د عادي ونډو درې سلنې نه زیاته برخه ولري. په ضمن کې پدې قانون کې د ونډو ځانگړې گټگوري مو رامنځته کړه، چې د ونډو د مدیریت په نوم یادېده. د مطبوعاتو وزیر پدې اړه د پرېکړې واک درلود چې څوک به د ونډو مدیریت کې وي. هغه دا ونډې څلورو سیمه ییزو بانکونو ته ورکړې، دې بانکونو سپنگاپوري مالکیت درلود. دې ونډه والو په سیاسي لحاظ بې پلوه دریځ نیوه او د خپلو شخصي گټو لپاره اقتصادي ثبات او ودې ملاتړ کاوه.

زه د هغه سیاست چې غربي نړۍ یې د رسنیو په برخه کې کوي پلوی نه یم. هغه سیاست چې برجسته او شتمن د رسنیو خاوندان چې هرڅه یې زړه وي که له حقیقت څخه هم لرې وي، خپاره یې کړي، ددې پلوی نه یم. په ۱۹۸۰ کال کې یو شمېر انګلیسي ژبي نشرات چې د غریبانو په لاس کې وو، د ملاحظې وړه پر شو.

په بنسټونځیو کې د انګلیسي تدریس په پایله کې، هغه خلک چې انګلیسي اخبار یې لوسته یا یې انګلیسي سره لېوالتیا لرله، مخ په ډېرېدو وو. موږ کمونیستي نشرات تل بند کړيدي، هېڅ انګلیسي ژبي رسنۍ او یا کوم بهرني رسنیز سازمان پدې اړوند کومه نیوکه نه ده کړې. موږ هېڅ کومه غربي ورځپاڼه نده تړلې، دې ورځپاڼو کله چې

زموږ په اړه تورونه لگولي دي يا يې ناسم معلومات خپاره کړيدي، هېڅ کله يې موږ ته دا حق نه دی را کړی چې د دوی د ناسمو معلوماتو او تورو په اړه ځواب ووايو.

په کال ۱۹۸۲ کال کې مو پرېکړه وکړه چې داسې يو قانون تصويب کړو چې په هغه کې د هغه ورځپاڼو وېش او پلور محدود شي چې د سپنگاپور په کورني سياست کې مداخله کوي. پدې قانون کې د يو معيار داو چې د تشخيص لپاره (د سپنگاپور په کورنيو چارو کې لاسوهنه) دا وه چې ايا د سپنگاپور په اړه که کومه ورځپاڼه ناسم راپور خپروي، حاضر ده چې زموږ ځواب يا سپيناوی هم خپور کړي، که نه! نو موږ د ډول ورځپاڼې ونه ترلې خو تيراژ مو ورته محدود کړ.

هغه چا چې د دې محدوديت په پايله کې نوموړې ورځپاڼه نشو ترلاسه کولی نو کاپي يا د فکس له لارې به يې ترلاسه کوله چې دې چارې د دوی په اعلاناتو باندې ناوړه اغېز وکړي، خو د هغوی د راپورونو د خپرولو خنډ نه گرځېد.

په پايله کې دې ورځپاڼې والا نشو ويلی چې موږ د دوی د راپورونو څخه وېره لرو، لومړنۍ خپرونه چې دا قانون يې تر خپولاندې کړ، د Time په نوم يوه امريکايي اونيزه مجله وه. د ۱۹۸۲ کال د اکتوبر په مياشت کې د ولسي جرگې يو وکیل چې د حکومت مخالف و د قرصه

ورکونکو د پیسو د غلا په تور او د ناسمو معلوماتو او اسنادو په وړاندې کولو سره د سپنگاپور د محاکمو لخوا مجرم وپېژندل شو.

زما مطبوعاتې سکرتر یو مکتوب مجلې ته ولېږه او په هغه کې د دریو فاحشو غلطیو چې په راپور کې وې اصلاح شوې. مجلې د مکتوب له چاپ څخه سرغړونه وکړه او پرځای یې دوه متنونه وړاندیز کړل چې د مطلب مانا یې تغیروله.

زما مطبوعاتې سکرتر غوښتل چې لیک یې له ایډیټ پرته خپور شي. کله چې مجلې بیا هم دده غوښتنې ته منفي ځواب ورکړ. د مجلې تیراژ مو له ۱۸۰۰۰ څخه تر ۹۰۰۰ پورې او پاتې ۲۰۰۰ کاپیو ته راټیټ کړ. له دې اقدام څخه وروسته، د ټایم مجلې زموږ ځواب د بشپړ متن سره چاپ او خپور کړ.

اته میاشتې وروسته، هغه محدودیت چې پر مجله مو لگولی و، مرتفع کړ. د سیاسي وال ستړیت ژورنال ورځپاڼې په ۱۹۸۲ کال د ډسمبر په میاشت کې زموږ د ثانوي ونډو بازار په اړه یو دروغجن راپور خپور کړ. پدې راپور کې ادعا شوې وه چې دولت دا بازار ددې لپاره رامنځه کړی چې په هغه کې د هغو دولتي شرکتونو ونډې چې د سقوط په حالت کې وي پر بناریانو خرڅ کړي.

د سپنگاپور پولې ادارې ددې بې ځایه تورونو په اړه یو لیک د ورځپاڼې ادارې ته ولېږه، ورځپاڼې نه یوازې دا چې زموږ لیک خپور

نکړ، بلکې ادعا يې وکړه چې داسې يوه کمپنۍ شته ده او زموږ مکتوب د ورځپاڼې شهرت ته صدمه رسولې. دې ادارې يوه بل ليک د ورځپاڼې ادارې ته واستوه او په هغه کې يې د ورځپاڼې تيروتنو ته ايشاره کړې او هيله يې وکړه چې هغه کوم مطلب و چې د ورځپاڼې شهرت او باور ته يې زيان اړولی؟ هيله مو وکړه چې ورځپاڼه دې زموږ مکتوب خپور کړي.

ترڅو لوستوونکي خپله قضاوت وکړي، خو ورځپاڼې د سقوط په حال کې د دولتي شرکت نوم ذکر نکړ او څرگنده يې نکړه چې کومې برخې ددوی ورځپاڼې باور او شهرت ته زيان اړولی دی.

په ۱۹۸۷ کال د فبرورۍ د اسيایي وال سټريټ ژورنال ورځپاڼې تيراژ له ۵۰۰۰ څخه ۴۰۰ ته راټيټ کړ او هغه مکتوبونه چې د سنگاپور پولې ادارې او ورځپاڼې ترمنځ رد او بدل شوي وو خپاره کړه. موږ د هغه ورځپاڼه لیکوونکي چې د جنجال سبب شوی و بلنه ورکړه چې د حثيت د زيانمنېدو لپاره يې موږ محکمې مېز ته راوکارې خو هغه دا کارونکي.

په تعجب سره مې واورېده چې د متحده ايالاتو د بهرنيو چارو وزارت وياند څنگه چې د خپله ورځپاڼې پواسطه راپور ورکړی شوی و. پدې اړه چې موږ د وال سټريټ ژورنال تيراژ رانېکته کړی و، پدې سره يې خپګان څرګند کړ. زموږ د بهرنيو چارو وزارت د متحده ايالاتو د بهرنيو چارو وزارت ترڅو د هغه راپور چې د وال سټريټ ژورنال

خپور کړی و، تایید کړي، ځکه که دا څرگندونې که ریښتیا هم شوې وي نو په ښکاره د سپنگاپور په کورنیو چارو کې لاسوهنه ده.

د متحده ایالاتو د بهرنیو چارو وزارت زموږ پوښتنې ته ځواب وویل او زیاته یې کړه چې پدې اړوند له هېڅ کوم خوا پلوي نه کوي او خپله بې پرېتوب ساتي. په یوه بل لیک کې مې د امریکا متحده ایالاتو د بهرنیو چارو وزارت څخه مې وپوښتل د بې پرېتوب اصل په پام سره ایا حاضر به شي چې د وال سټریټ ژورنال سره زموږ د تبادلې شوو مکتوبونو د خپرواي په اړه تاسف ښکاره کړي. د بهرنیو چارو وزارت بیا بیا دا ویلي چې له هېڅ کومې ډلې پلوي نه کوي.

خو د هغه دایمي ژمنې په اړه چې د وینا د خپلواکۍ په اړه یې لري، دا بیان په دې مانا وه چې مطبوعات د نشراتو په برخه کې چې څه خپروي ازاد دي. په که څه دا چاره غیر مسوولانه او یو طرفه په نظر راتله، زموږ د بهرنیو چارو وزارت وویل چې موږ اړ نه یو چې د امریکا د مطبوعاتو له قانون څخه پیروي وکړو.

زموږ د بهرنیو چارو وزارت په مکتوب کې زیات شوي وو چې، سپنگاپور خپل قوانین لري او دا حق خپل ځان ته خوندي کوي چې ناسمو او گمراه کوونکو راپورونو ته ځواب ووايي. په مکتوب کې

ذکر شوي وو چې بهرني مطبوعات په سپنگاپور کې د وېش او نشر (حق) نلري.

موږ دا امتياز د هغو شرايطو پر بنسټ ورکړو چې موږ و وضع کړيدي. د متحده ايالاتو د بهرنيو چارو وزارت دې مکتوبونو ته ځواب ونه ويل. دوه اونۍ وروسته وال ستيريت ژورنال يو مکتوب د اړيکو او اطلاعاتو وزارت ته راوړلېږه او په هغه کې يې ددې اجازه غوښتې وه ترڅو ورځپاڼه هغو ګډونوالو ته وړيا و وېشي چې په ورځپاڼه کې يې ګډون کړی و خو د تيراژ د کمښت له امله ورته ورځپاڼه نه ده رسېدلې.

په مکتوب کې راغلي و، چې ورځپاڼه حاضر ده هغه سوداګرو ته وړيا و وېشي چې د ورځپاڼې نه رسېدو له امله يې شکايت کاوه، وزارت له دې وړاندیز سره پدې شرط هوکړه وکړه چې سوداګريزې خبرتياوې به ترې باسي. ورځپاڼې زموږ د اوراندیز ونه مانه او ټينګار يې کاوه چې خبرتياوې يې عمده برخه ده او پرته له دې به ورځپاڼه د ډېرو ستونزو سره مخ شي.

موږ وړاندیز وکړ چې هغه لګښت چې د خبرتياوو د نه خپراوي په برخه کې وي موږ يې پر غاړه اخلو. ورځپاڼې زموږ د اوراندیز هم رد کړ، په ځواب کې مو وليکل: تاسو پدې اړه لېوالتيا نه لرئ چې خلک د اعلاناتو له لارې د سوداګرۍ په اړه معلومات ترلاسه کړي، بلکې موخه مو داده چې د اعلانونو له لارې پيسې وګټئ.

د ۱۹۸۷ په سپټمبر کې د ایشیا ویک په نوم امریکایي خپرونې موږ هېڅ وگڼلو او یو ناوړه عمل یې ترسره کړ.

قضیه داسې وه چې زموږ د کورنیو چارو وزیر مطبوعاتې سکرتر یو مکتوب د خپرونې دفتر ته استولی یې وه او په هغه کې یې د هغه ناسم مطلب په اړه ایشاره کړې وه چې په مجله کې خپور شوی و، ایشیا ویک مجلې ددې لیک ځینې برخې د (حقایقو د مسخې) تر سرلیک لاندې خپور کړ. ورځپاڼې نه یوازې دا چې د لیک ځینې برخې لرې کړې وې بلکې له ۴۷۰ څخه ډېرې کلمې یې له ځانه اضافه کړې وې او لیک یې دوه برابره کړی و.

پره له دې چې د سکرتر هوکړه ترلاسه کړي، یا د موضوع د تحریف په اړه لوستوونکو ته افشا کړي. سکرتر یو احتجاجیه لیک ولېږه او په هغه کې یې غوښتي و چې مجله د هغه ټول اصلي لیک او نرې راتلونکې لیکنې له کموالي او زیاتوالي نه پرته چاپ کړي.

ایشیا ویک له دې کار څخه سرغړونه وکړه. موږ د مجلې تیراژ له ۱۱،۰۰۰ څخه تر ۵۰۰ کاپیو پورې کمې کړې. یوه میاشت وروسته، مجلې زموږ لیکونه له ایډېټ پرته خپاره کړل او موږ هغه بندیز چې پرې لگولی مو و یو کال وروسته لرې کړ.

فيلیپیني رسنی

له دې نه وړاندې چې زموږ ستونزه د وال سټريټ ژورنال سره حل شي، راته بلنه راکړل شوه ترڅو په واشنگټن کې د ورځپاڼو د مدیرانو په ټولنه کې چې په ۱۹۸۸ کال د اپرېل په میاشت کې جوړېده وینا وکړم. بلنه مې ومنله. په یاده غونډه کې مې د خپرو پر مهال یوه جمله اقتباس کړه چې متحده ایالاتو د بهرنیو چارو وزارت د یوه مامور په خاطراتو (یادیزو) کې داسې لیکل شوي وو:

هغه ځای کې چې رسنۍ خپلواکې دي، د مسوولو او نامسوولو مطبوعاتو تفکیک گران کار دی. ما ددې مطلب په څرگندولو سره زیاته کړه هغه موډل چې په متحده ایالاتو کې حاکم دی د نړیوال باور څخه برخمن نه دی. د بېلګې په توګه، د فیلیپین رسنۍ د امریکا پر موډل ولاړې وې او د ټولو ازاديو څخه برخمنې دي.

خو دا مطبوعات د فیلیپین د خلکو پر وړاندې ناکامې وې. یو اړخیزه او ناخپلواکه رسنیو ددې سبب شوې وې چې د فیلیپین سیاستوال د هغه هېواد د مطبوعاتو بازار بدتر او پخپلو لاسوهنو مبتله کړي او د خلکو افکار مغشوش کړي. چې خلک پدې پوه نشي چې د هېواد لوړې ګټې یې په څه کې نغښتي دي.

پدې وینا کې ما په یوه نوې مخ پر ودې ټولنه کې د مطبوعاتو پر رول خپل دریغ روښانه کړ. زما په اند د سپنګاپور کورنۍ مناظره خپله د

سپنگاپور خلکو پورې اړه لري او باید وي هم. موږ امریکایي ورځپاڼه لیکوونکي په دې توګه په سپنگاپور کې منو چې سپنگاپور خپلو هېوادوالو ته ور وپېژني.

موږ د امریکایي ورځپاڼو خرڅلاو ته پدې شرط اجازه ورکوو چې وپوهېږو هغوی زموږ په اړه څه لولي. خو موږ هغوی ته اجازه نه ورکوو چې کوم رول چې په امریکا کې لوبوي دلته یې هم ولوبوي. یانې موږ هغوی ته اجازه نه ورکوو چې د حکومت کړنو څارنه وکړي.

هېڅ بهرني ټلوېزیون په سپنگاپور کې د خپرونو د خپرواي غوښتونکي شوي نه و. حقیقت داده چې د امریکا د اړیکو او ارتباطاتو فډرال کمېسیون له ۲۵ سلنه څخه د زیاتو راډیو ټلوېزیونونو ته پخپل هېواد کې د نشراتو اجازه نه وه ورکړې.

ددې کمېسیون د قوانینو پر بنسټ، یوازې امریکایان کولای شي هغه سوداګري چې د امریکا د خلکو پر عامه ذهنونو اغېز کوي تر خپلې ولکې لاندې راولي.

همدا سبب و چې روپړت مرداک په ۱۹۸۵ کال کې مجبور شو چې د خپلو اکو ټلوېزیونونو د اخیستلو څخه مخکې لومړی د متحده ایالاتو تابعیت واخلي.

مننه او کور وداني

د افغانستان ملي تحريک د هېواد پال او فرهنگپال شخصيت ښاغلي (محمود کرزي) څخه د زړه له تله مننه کوي چې د دې اثر چاپ ته يې اوږه ورکړه. ملي تحريک وياړي چې د علمي اثارو د چاپ لړۍ يې پيل کړې ده. دالړۍ به دوام لري. موږ له ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هيله کوو چې په خپل معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دالړۍ لا پسې وغځوي.

يو ځل بيا ددې اثر له ژباړن او چاپوونکي څخه د زړه له تله مننه کوو چې ددې اثر د ژباړلو او چاپولو جوگه شول.

په فرهنگي مينه

د افغانستان ملي تحريک

د ليکوال چاپ شوي اثار:

ورزش

ښکېالی د زمانې خوشال خټک یم

ما لا گل بوی کړی نه و

ځوانان د انټرنېټ په زمانه کې

زهر او اوبه

د سپنګاپور داستان

ناچاپ اثار:

د ماشوم ارواپوهنه

د حافظې تقویت

نثر څنگه ولیکو

د افغانستان ملي تحریک

www.melitahrik.com

د خپرونو لړ: ٦٠

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library